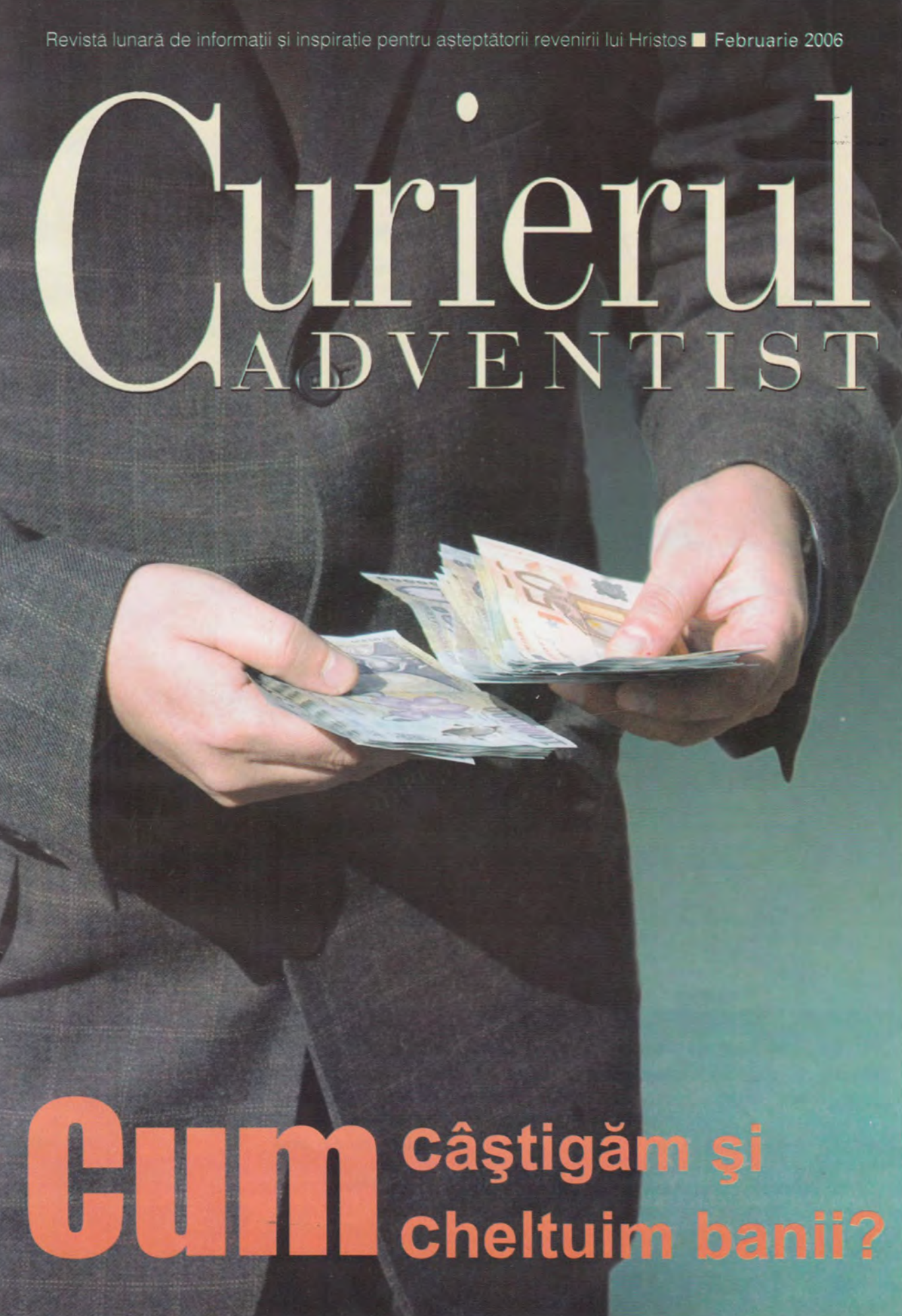

Curierul ADVENTIST

A person wearing a dark, textured coat is shown from the chest down, holding a fan of Euro banknotes. The person's hands are visible, and the banknotes are fanned out, showing various denominations. The background is a solid teal color.

Cum câștigăm și
cheltuim banii?

Anul LXXXIII
Februarie 2006
nr. 2

Curierul ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua
a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Virgil Peicu, Ernest Szász,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna
Teodora Goran

Director: Iacob Pop

Tehnoredactare și grafică: Liliana Dincă
Corectură: Florica Gheciulescu

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
ISSN 1220-6725

3 Editorial
Amănunte cu consecințe veșnice
Gabriel Dincă

4 Devoțional
O zi în cer
Radu Ștefan

7 Isprăvnicie
Cum câștigăm și cheltuim banii?
Ioan Câmpian-Tătar

10 Isprăvnicie
În căutarea vistieriei
Edward Reid

12 Isprăvnicie
Ce culoare are zecimea?
Eduard Călugăru

14 Interviu
O nouă viață sau aceeași viață?
Gabriel Dincă

17 Spiritul Profetic
„Glasul” care dă tărie...
Ionel Mardare

19 Reportaj
Întâlnirea editorilor adventiști
Gabriel Dincă

20 Pagina membrilor
O adevărată slujire – educația
Ioan Mohora

22 De la cititori...

24 Tineret
A munci sau a nu munci?
Ecaterina Pavel

26 Sănătate
Alimentele medicament și sănătatea
Cristina Dăscălescu

28 Știri

30 Pagina copiilor
Ce am mai bun
Trudy Morgan-Cole

31 De la inimă la inimă
E timpul ...
Mihai Maur

Amănunte cu consecințe veșnice

V-ați gândit vreodată ce importanță au lucrurile mici pentru viața noastră? Cât de mult ne influențează ele calitatea vieții și pregătirea pentru Împărăția cerurilor? Deși cei mai mulți dintre noi avem tendința de a le trata cu indiferență, Cuvântul lui Dumnezeu ne oferă o altă perspectivă.

V-ați întrebat după ce criterii vor fi invitați cei mântuiți să intre în Împărăția cerurilor? După succesul acestei vieții, cunoștințe teologice, realizări materiale...? Bineînțeles că nu. Biblia ne spune că există un singur criteriu: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău” (Mat. 25,21). Nu *cantitatea* a ceea ce facem, ci *credințioșia* cu care am lucrat în ceea ce ne-a fost încredințat de Stăpânul nostru. Credințioșia față de adevărul și lumina descoperită. Lumea încoronează succesul și realizările, cât mai multe, dar Dumnezeu încoronează credințioșia.

Măsurarea credințioșiei

Atunci cum putem ști cum stăm cu credințioșia? Cum ne putem verifica? Am putea să ne gândim la modul cum frecventăm biserica sau cum studiem Biblia și ne rugăm, la darurile și zecimea pe care le dăm lui Dumnezeu sau la gradul de implicare în slujire. Deși toate aceste aspecte ale vieții de credință trebuie să fie regăsite în viața unui copil al lui Dumnezeu, Cuvântul

Scripturii ne spune indirect că aceste lucruri nu sunt adevăratul test al credințioșiei. „Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari; și cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept și în cele mari” (Luca 16,10). Modul în care tratăm cele mai mici lucruri arată cel mai bine credințioșia noastră. Aici nu avem decât două valori ale măsurătorii divine: credincios sau necredincios. Mai mult, Biblia și Spiritul Profetic ne spun că trebuie să privim cu atenție amănuntele din viața noastră care, adesea, sunt etichetate ca neimportante. „Niciodată nu subestimați importanța lucrurilor mărunte. Lucrurile mici formează disciplina vieții. În funcție de ele este antrenat sufletul pentru a crește în asemănarea cu Hristos sau să poarte asemănarea cu răul.” – Ellen White, *Solii pentru tineret*, p. 179

„Adesea, importanța lucrurilor mici este subestimată pentru simplul fapt că sunt mici, dar ele au o contribuție importantă în adevărata disciplină a vieții. În realitate, în viața creștină, nu există nici un lucru neesențial. Dacă subestimăm importanța lucrurilor mici, formarea caracterului nostru este într-un pericol total.” – Ellen White, *Parabolele Domnului Hristos*, ed. 2004, p. 267

Imaginați-vă ce s-ar fi întâmplat dacă Daniel ar fi considerat alimentația ca fiind un lucru mai puțin important într-o situație specială, ca aceea de la masa împăratului. Sau ce s-ar fi întâmplat

dacă Naaman ar fi desconsiderat până la capăt sfatul profetului – de a intra în apa Iordanului – considerându-l un lucru fără importanță.

Lucrurile mici pot schimba viața noastră

Cu toate că noi tratăm uneori într-un anumit fel lucrurile mici, istoria biblică ne arată că ele au aceeași importanță ca și cele mari, în ceea ce privește credințioșia. Modul cum tratăm aceste lucruri poate hotărî unde ne vom petrece veșnicia. Să ne gândim la momentul când Adam și Eva au mâncat din fructul oprit. Am putea spune: „Ce mare lucru au făcut, ca să fie scoși din grădină? Au mușcat dintr-un fruct, și pentru aceasta să fie așa de pedepsiți?” Un amănunt care a schimbat viața întregii planete. Să ne gândim, de asemenea, la Moise, atunci când a lovit stânca cu toiagul. Pentru o simplă lovitură să nu intre în Țara Făgăduinței? Nu s-a întâmplat nimic cu stânca aceea, dar Moise nu a mai putut intra în Canaan.

De aceea este bine să luăm aminte la sfatul înțeleptului Solomon: „Prindeți-ne vulpile, vulpile cele mici, care strică viile; căci viile noastre sunt în floare” (Cântarea Cântărilor 2,15).

Gabriel Dincă,
redactor-șef,
„Curierul
Adventist”

O zi în cer

ȘTEFAN RADU

In ajunul răstignirii Sale, în primăvara boreală a anului 31 al erei creștine, Mântuitorul Isus Hristos a declarat în fața ucenicilor Săi: „Adevărat vă spun că, de acum încolo, nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în Împărăția Tatălui Meu” (Matei 26,29). La aceeași zi mărească s-a referit apostolul Pavel când a zis: „Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea” (2 Timotei 1,12), care este ziua marilor răsplătiri: „De acum mă așteaptă cununa-neprihănirii, pe care mi-o va da, în ziua aceea”, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” (2 Timotei 4,8). Cât de departe de noi este „ziua aceea”? În Evrei 10,25, ni se răspunde: „Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei, ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie”.

Nu știu cum vor fi marcate zilele în cer, dar știu că Domnul a vorbit despre o zi importantă, când El va bea din rodul viței împreună cu cei mântuiți. Pământul va fi pustiu timp de o mie de ani, ceea ce înseamnă 1.000 x 365 + 250 (ziua a 366-a a anilor bisecți), un total de 365.250 de zile pământești. Probabil că, în prima zi petrecută acolo, mântuiții vor participa la grandioasa celebrare a startului eternității, când marea cină va fi oficiată de Mielul lui Dumnezeu care a ridicat păcatul lumii.

Mi-am imaginat o zi în cer, una din cele 365.250 de zile trăite în cerul al treilea, alta decât ziua marii festivități inaugurale, o zi obișnuită în cer. Să admitem că, la sfârșitul unei astfel de zile, vă întâlnesc pe dumneavoastră, stimați cititori, pe neașteptate sau potrivit unui aranjament, și vă povestesc experiențele mele din acea zi. Încep:

Astăzi am întâlnit o mulțime de persoane, menționate sau nu în Biblie, cu care am avut conversații foarte interesante.

Primul pe care l-am întâlnit a fost **Enoh**. Am zis: „Unchiule Enoh, ești primul om care a ajuns nemuritor și care a trăit în Împărăția lui Dumnezeu, și deja ai vizitat multe planete înainte ca noi să ajungem aici”. „E adevărat”, a răspuns el, „dar partea voastră de bucurie nu e lipsită de importanță. Cei aproximativ 5.000 de ani pe care i-am petrecut până acum în cer sunt un timp scurt, în comparație cu veșnicia pe care voi, ceilalți, ați început-o deja, iar locurile pe care eu le-am vizitat reprezintă atât de puțin în comparație cu vastitatea Universului. Mai rămân multe de văzut!”

Apoi l-am întâlnit pe **Noe**, acel predicator al neprihănirii, care a construit corabia și a supraviețuit împreună cu familia sa. Am zis: „Tată Noe, eu sunt Ștefan, mă bucur de întâlnire. Am trăit cu câteva milenii în urma dumitale, am fost pastor și evanghelist. În decursul celor 120 de ani, când ai construit corabia, dumneata ai predicat, ai predicat, ai predicat; ai ținut cea mai lungă evanghelizare cunoscută, fără nici un aparent rezultat. Ce dezamăgire, așa e?” „Da, a fost trist”, a răspuns Noe, „dar privește vasta gloată a mântuiților, cei mai mulți sunt urmașii mei, și mă bucur atât de mult că ei sunt aici. E un loc splendid. Uită-te la curcubeul din jurul tronului lui Dumnezeu, care spune nu numai că un potop de ape, ci răul în general, nu va mai exista niciodată.”

După aceea l-am salutat pe **Avraam**: „Bine te-am găsit, părinte al credincioșilor! Sunt unul dintre fiii dumitale, dar nu rudă de sânge; de fapt, sângele lui Isus Hristos ne-a făcut rude. Prin credință sunt și eu unul dintre fiii dumitale. Dumneata ai fost chemat să faci ceva ce nu i s-a mai cerut niciodată unei alte ființe omeneste: să-l jertfești pe singurul dumitale fiu, la porunca lui Dumnezeu. Trebuie să fi fost tare greu!” „Da, dar a fost doar un simbol, Dumnezeu m-a oprit la timp. Pentru Dumnezeu trebuie să fi fost mult mai greu să-L dea pe singurul Lui Fiu la moarte pentru păcatul întregii lumi, 'pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică'.”

Apoi l-am văzut pe **Iov**. M-am uitat la el, la pielea lui, și nici o cicatrice nu mai avea. Totul era perfect. De fapt, el fusese vindecat deja aici, pe pământ. Am zis: „Frate Iov, suferința dumitale trebuie să fi fost insuportabilă. Am citit despre ea în Biblie. Știi, s-a scris o carte întreagă despre experiența aceea”. „Nu-mi aduc aminte”, a răspuns Iov. „Ce îmi amintesc este că am rostit cuvintele: 'Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu, și că Se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea, și chiar dacă nu voi mai avea carne, Îl voi vedea totuși pe Dumnezeu. Îl voi

vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei Îl vor vedea, și nu ai altuia. Sufletul meu tânjește de dorul acesta înlăuntrul meu' (Iov 19,25-27). Într-adevăr, acum Îl văd oricând doresc.”

Am avut un interviu cu **Moise**, a fost atât de amabil cu mine. Toți sunt amabili aici! Mi-am exprimat bucuria de a face cunoștință cu dânsul: „Dumneata ești Moise! O! Am citit mult despre dumneata. Ai trăit deja în cer timp de câteva milenii. Spune-mi, te rog, nu ai fost șocat să vezi că poporul pe care l-ai condus afară din Egipt a ajuns într-o altă robie, în Babilon, din cauza apostaziei și a răzvrătirii, iar mai târziu același popor L-a ucis pe Fiul lui Dumnezeu?” Moise a zis: „Acesta a fost trecutul. Privește miliardele de oameni scoși din robia păcatului și aduși în țara făgăduită; ei toți sunt Israel, și nu eu sunt conducătorul lor, e altul mult mai bun și mai mare decât mine – Mesia. El întotdeauna a fost Conducătorul suprem.”

După Moise – ce surpriză! – l-am întâlnit pe **Ilie**, celălalt bărbat care, împreună cu Moise, L-au vizitat și încurajat pe Domnul Isus pe Muntele Schimbării la Față. Am zis: „Dragul meu, îmi pare atât de bine că te întâlnesc. Dumneata i-ai somat pe copiii lui Israel să aleagă între Baal și viul Dumnezeu, iar Dumnezeu a trimis foc din cer ca să consume jertfa pe care ai adus-o. Știi ceva? Eu am trăit în ultimii ani, înainte de cea de a doua venire a lui Hristos, când starea lumii era cu mult mai rea decât în timpul dumitale; noi am fost numiți Ilie al zilelor din urmă, Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Și noi i-am somat pe oameni, de data aceasta din toate națiunile pământului, să I se închine viului Dumnezeu, și privește, sunt atât de mulți aici!” Ilie mi-a răspuns: „Am urmărit din cer cu mare interes toate aceste evenimente. Cândva, eu credeam că sunt singurul care se mai închină Dumnezeului-Creator, dar ce greșit eram! Dumnezeu a avut întotdeauna mulți slujitori credincioși până la sfârșitul timpului. Glorie Lui!”

Apoi, am avut un interviu... cu cine credeți? Cu **Nebucadnețar**!!! Da, da,

cu regele Nebucadnețar. El continuă să fie rege, pentru că aici fiecare e rege și preot pentru Dumnezeu-Tatăl. Doar l-am întrebat: „Stimate rege Nebucadnețar, dumneata ai experimentat o convertire fantastică. Nu ești oare mult mai fericit să fii rege aici decât pe tronul Babilonului?” „Bineînțeles”, a răspuns dânsul. „De fapt, eu am fost un rege păgân, un despot peste toată lumea, dar coroana aceasta pe care am primit-o aici e mai prețioasă decât trilioane de coroane pământești. Îl laud pe Domnul pentru îndurarea Sa minunată. Dar știi ceva? Îi sunt foarte recunoscător și lui Daniel, care m-a ajutat să-L cunosc pe adevăratul Dumnezeu și să mă închin Lui. La revedere, trebuie să-l întâlnesc pe Daniel!”

Persoana următoare peste care am dat a fost **Ioan Botezătorul**. Da, el, în carne și în oase. Carne și oase proslăvite. M-am adresat celui mai mare om născut din femeie: „Frate Ioane, am învățat din Biblie că Domnul Isus ne-a încurajat să fim credincioși până la moarte. Dumneata chiar ai fost, când Irod ți-a tăiat capul...”. Ioan Botezătorul m-a întrerupt: „Nici o problemă! Privește, capul meu e la loc, e restaurat și e nemuritor. Nimeni nu mi-l va mai tăia vreodată. Dar cea mai bună experiență pe care am avut-o vreodată pe pământ a fost extraordinara cinste rezervată mie, unui păcătos, de a-L boteza pe Mântuitorul lumii! O! Dorința mea a fost imediat ca El să crească, iar eu să mă micșorez.”

Apostolul **Pavel** a fost următoarea persoană pe care am întâlnit-o astăzi. I-am zis: „Frate Pavele, am citit epistolele pe care le-ai scris și cartea *Faptele Apostolilor*. Am învățat despre convertirea dumitale – cum din cel mai feroce dușman al creștinismului ai devenit propagatorul lui cel mai înflăcărat. Ce mi-a plăcut cel mai mult din experiența dumitale a fost alegerea pe care ai făcut-o, de a-L predica numai pe Hristos, și pe El răstignit – îți amintești – așa cum ziceam noi, în 1 Corinteni, capitolul 2, versetul 2”. „Da, îmi pare atât de bine că Mântuitorul Isus a fost sever cu mine când călătoream spre Damasc și m-a

oprit de pe calea pierzării. Numai prin harul Său sunt ce sunt și am așteptat cununa neprihănirii pe care Domnul urma să mi-o dea mie în ziua aceea, dar nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui (2 Timotei 4,8). Sunt încântat să constat că aceia care au primit cununa sunt atât de mulți, o gloată pe care nimeni nu o poate număra!”

Am vorbit cu **Ioan Hus**, era așa de prietenos, mi-a zâmbit și mi s-a recomandat: „Eu sunt Ioan Hus din Boemia. Focul dragostei mele pentru Hristos și pentru adevăr a fost mai puternic decât focul rugului care m-a mistuit, pentru că mi-am adus aminte de cuvintele Domnului Isus, care a zis: ‘Nu

vă temeți de cei ce ucid trupul, dar care nu pot ucid sufletul’ (Matei 10,28), și de cuvintele lui Pavel: ‘viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu’” (Coloseni 3,3).

A fost o așa de mare surpriză pentru mine să vorbesc cu **Martin Luther**, da, Martin Luther, reformatorul din Wittemberg. I-am zis: ‘Pastore Martin, am putea vorbi germana. Am citit de trei ori traducerea Bibliei făcută de dumneata, dar limba vorbită aici e superbă, peste și dincolo de orice limbă pământească, pe care am auzit-o vreodată. Nu te încântă oare gândul că, studiind Biblia, nu a mai fost cazul să continui acele autoflagelări și urcarea treptelor pe genunchi?’ „Desigur”,

a fost răspunsul său. „Cea mai mare descoperire a vieții mele a fost adevărul că păcătoșii sunt îndreptățiți și trăiesc numai prin credința în Hristos. Prin El am scăpat eu de acele rătăcirii păgâne și prin El am acum viața veșnică, prin Mielul lui Dumnezeu care a fost junghiat de la întemeierea lumii. Slavă Lui!”

Ultima persoană pe care am întâlnit-o astăzi a fost **Ellen G. White**, profetul lui Dumnezeu pentru zilele din urmă. Am dorit să aflu ceva mai multe amănunte despre viziunile pe care le-a avut, și am întrebat-o: „Sora White, am citit cărțile duminale cu pasiune și le-am promovat. Dumneata ai avut multe viziuni. Cum te simți acum, când nu mai e vorba de viziuni, ci de realități?” Cu multă amabilitate, dânsa mi-a răspuns: „Viziunile au fost o infimezimală pregustare a lucrurilor viitoare. Acum nu mai am nevoie de viziuni și nici de credință. Îl văd pe Isus față în față și sunt atât de fericită. Și trebuie să-ți mai spun ceva: Îți aduci aminte din cartea *Schițe din viață* cât de bolnavă eram eu pe atunci... de fapt în cea mai mare parte a vieții mele? Nu mai e așa, frate, mă simt excelent, am o sănătate perfectă și am privilegiul de a mânca din pomul vieții. Hai să mergem acolo! Vreau să-ți dau un fruct din el. Știi, eu încă sunt și voi fi întotdeauna interesată de cea mai bună dietă. Dar pomul acela nu este nici pe departe cea mai mare bucurie pe care o am aici. Nu! Bucuria mea supremă este Mântuitorul Isus Hristos, pe care L-am iubit întotdeauna, iar acum Îl văd când doresc! Față în față!”

O zi în cer. Născută din imaginație și terminată în ea, totuși ancorată în Scripturi și în istorie. La cea din urmă cină a Sa pe pământ, Mântuitorul S-a referit la o zi măreață în cer, probabil prima, nu știu, când El va oficia Sfânta Cină, aducându-ne aminte de marea Sa iubire și de mărețul Său sacrificiu pentru mântuirea noastră. Haideți să mergem acolo unde nu sunt nici uragane, nici terorism, nici moarte. Acolo, acasă! Acum Îi putem spune Mântuitorului:

**„Aștept măreața zi
Când Tu vei reveni,
Isuse bun, pe norul alb,
În mii de străluciri!”**

Ștefan Radu,
pastor,
SUA

CUM CÂȘTIGĂM ȘI CHELTUIM BANII?

IOAN CÂMPIAN-TĂTOR

„Banii constituie un indicator fidel al adevăratului caracter al omului. Pretutindeni, în Biblie, există o strânsă corelație între dezvoltarea caracterului și modul în care cineva administrează banii.”
(Richard Holverson)

Ce sunt banii?

Întrebarea pare să-i intereseze doar pe cei ce doresc să se specializeze în știința organizării finanțelor. Și cu toate acestea, înainte să învețe să citească, copiii înțeleg că banii sunt prețioși și au valoare, dar puțini sunt cei care se întreabă: *Ce sunt, de fapt, banii?* Nu este ușor să surprindem toate conotațiile banilor.

Banii, vor spune economiștii, constituie un mijloc de schimb.

Valoarea lor este stabilită în mod convențional, iar cu ajutorul lor putem măsura valoarea bunurilor și a serviciilor. Viața ar fi complicată fără acest mijloc de schimb. În cartea sa, *Biblical Principles for Giving and Living (Principii biblice pentru dăruire și viață)*, Mel Rees definește banii sau echivalentul acestora dintr-o altă perspectivă. Pentru a câștiga bani, cheltuim timp din viața noastră și punem la lucru talanții cu care Dumnezeu ne-a înzestrat. Dar aceste elemente constituie viață, într-o formă tangibilă, pentru că viața fără timp nu există, iar fără talente ar fi lipsită de sens. În salariul pe care îl câștigăm în fiecare lună sau îl câștigă părinții noștri se găsește înmagazinată viața cheltuită, adică timpul consumat și capacitatea de a munci. Nu este greșit în acest caz să punem semnul egalității între viață și bani. Prin urmare, atunci când Îi oferim lui Dumnezeu zecimea sau un dar în formă bănească, dăruim de fapt o parte din viața noastră, într-un mod tangibil. În schimb, a cheltui banii fără discernământ înseamnă a risipi viața.

Natura banilor

Deseori am avut ocazia să vorbesc despre diferite subiecte privind administrarea creștină a vieții, și în mod special, despre bani. La întrebarea: *Ce considerați că sunt banii?* primeam aproape întotdeauna cele mai controversate răspunsuri. Unii văd în bani sau în posesiuni materiale cel mai mare rău din lume, în timp ce alții se situează la polul opus. Subiectul este sensibil, de aceea este evitată pe cât posibil abordarea lui. Parcă pătrundem pe un teren al inamicului, care a fost minat și care prezintă un continuu pericol la adresa bunului nostru nume. În cel mai rău caz, acceptăm o discuție în care suntem dispuși să analizăm doar modul în care alții se raportează la bani. Isus a avut curajul să vorbească în mod deschis despre acest subiect și n-a făcut lucrul acesta de puține ori. Banii sau echivalentul lor nu au valoare morală. Nu sunt morali și nici imorali. În cel mai bun caz, putem spune că sunt amorali. Ne întrebăm în această situație, pentru ce Mântuitorul îl numește pe Mamona, în Mat. 6, 24, cel mai puternic concurent al lui Dumnezeu? Mamona, tradus din aramaică, înseamnă bogăție în orice formă s-ar găsi.¹ În pilda ispravnicului necredincios, Isus face din nou referire la Mamona, sau bogății nedrepte, și ne îndeamnă să ne folosim de ele pentru a ne face cât mai mulți prieteni cu ajutorul lor, iar în acest mod „generozitatea voastră va aduna o răsplată pentru voi în ceruri.”² (Luca 16,19 u.p.)

În cele două referiri ale lui Isus Hristos la bunurile materiale, recunoaștem două atitudini diferite în modul de folosire a acestora, două fețe diferite ale banilor sau paradoxul banilor.

Banii prezintă avantaje economico-sociale. Cu ajutorul lor întreținem familia, alinăm suferințe, îi ajutăm pe cei în nevoie și contribuim

la răspândirea Evangheliei. Pe de altă parte, ei pot fi folosiți pentru cele mai înșoitoare și condamnabile lucruri. Răul nu se găsește în bani, ci în inima omului și în destinația ce se conferă acestora. „Iubirea de bani este răul pe care Biblia îl denunță, fiind rădăcina tuturor relelor. Banii în sine sunt darul lui Dumnezeu pentru a fi folosiți cu fidelitate în serviciul Său.”³ Lucruri care constituie binecuvântări primite de la Dumnezeu, datorită păcatului pot fi transformate în blestem. În mâinile unor oameni orbiți de păcat, banii se transformă într-un instrument al opresiunii și devin un obiect al închinării. Apostolul Pavel spune că există ceva disperat de rău în închinarea la bani (1 Tim 6,19-20).

În concluzie, putem afirma că răul se găsește în inima omului, și nu în bani. „Inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea...” (Ier. 17,9).

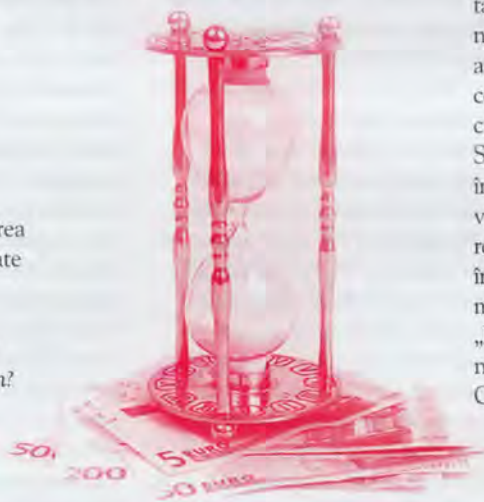
Banii sunt un instrument al răului în mâinile celor neconvertiți și un instrument al binelui în mâinile celor născuți din nou.

Câștigarea banilor

Chiar dacă banii au apărut la un anumit moment în istoria omenirii, cu scopul de a mijloci tranzacțiile, recunoaștem că ei continuă să fie un factor generator de probleme și tensiuni. Întâmpinăm greutăți în câștigarea lor, ne luptăm pentru economisirea acestora, pentru păstrarea valorii în contextul unei inflații ridicate și încercăm să-i repartizăm cât mai eficient când trebuie să-i cheltuim.

Câștigarea banilor ridică cel puțin două întrebări majore: *Cum îi câștigăm?* și *Cât este suficient?*. Poate veți spune că întrebarea a doua are deja un răspuns care provine din experiența vieții. Cu toate acestea, nu este cazul să ne grăbim să răspundem, pentru că, uneori, lucrurile sunt mai complicate decât par la suprafață. Ne întoarcem la prima întrebare lansată: *Cum obținem banii de care avem nevoie?* Se scriu cărți, se aud nenumărate voci, toate spunând un singur lucru care place inimii firești: să câștigi cât mai mult, cât mai ușor, cât mai repede. Să reținem însă un adevăr fundamental, care străbate întreaga Scriptură: banii trebuie câștigați prin muncă. Nu trebuie să fie obținuți pe seama ignoranței altor persoane sau

prin furt. Nu suntem adepții banilor ușori. Banii trebuie să fie rezultatul muncii personale, o muncă practică, ce va aduce beneficii pe plan personal și în societate în același timp. Orice muncă, indiferent de natura ei, poate fi considerată demnă. Munca este necesară pentru dezvoltarea fizică, mintală și spirituală. Mahatma Ghandi, lider militar și spiritual în lupta pentru independența Indiei, considera bogăția fără muncă unul dintre păcatele de moarte, alături de altele cum ar fi: comerț fără moralitate și plăcere fără conștiință. Prin munca pe care o realizăm, putem veni în întâmpinarea celorlalți. Cu toți trebuie să fim producători, și nu doar consumatori. O economisire sănătoasă este bazată pe ideea că fiecare este important, fiecare este inteligent, fiecare are un loc pe care doar el îl poate ocupa. Aceste gânduri ne conduc la conceptul biblic al isprăvniceiei. Ispravnicul este persoana care locuiește în casa lui Dumnezeu și lucrează în armonie cu rânduielile Stăpânului. Această lume este casa lui Dumnezeu (Ps. 50,10-12).

Exemplul Mântuitorului este mai mult decât elocvent. „Isus este exemplul nostru. Sunt mulți care se ocupă cu interes de perioada slujirii Sale publice, în timp ce trec cu vederea învățăturile ce decurg din primii Săi ani. Dar tocmai în viața Sa de familie El este model pentru toți copiii și toți tinerii. [...] lucrarea Sa a început prin binecuvântarea lucrului umil al meseriașilor care trudeau pentru pâinea lor zilnică. El îndeplinea lucrarea lui Dumnezeu tot atât de mult atunci

când lucra la tejgheaua dulgherului, cât și atunci când făcea minuni pentru mulțime.”⁴

Găsirea unui loc de muncă adecvat, vor spune unii, este problema cea mai mare în condițiile actuale ale unei economii de piață liberă. Pierderea locului de muncă se poate transforma într-o adevărată dramă, iar pierderea pe plan economic este împovărată de cea emoțională și psihică. Este o realitate pe care o întâlnim la fiecare pas. Ce putem face?

Nu vrem să ne erijăm în consilieri în acest domeniu atât de delicat. Credem că rugăciunea și relația cu Dumnezeu trebuie să aibă prioritate în găsirea unor soluții. Vrem, în schimb, să supunem atenției câteva sfaturi din partea autorului cărții „*Turn your talent in cash*” (*Transformă-ți talentul în bani lichizi*), Roland J. Hill, care recomandă celor aflați în această situație să nu acuze oameni sau circumstanțe. Acuzele nu ajută pe nimeni, ci mai degrabă să luăm responsabilitatea în propriile mâini. Slujba pe care niciodată nu o vom pierde este aceea prin care punem la lucru talanții, aptitudinile cu care Dumnezeu ne-a înzestrat. Sunt la fel de multe căi de a câștiga bani, câte daruri există. Secretul constă în a descoperi și dezvolta talanții, cu care Dumnezeu ne-a binecuvântat. Să recunoaștem că Dumnezeu ne dă înțelepciunea și puterea de a produce valori materiale. Apostolul Iacov ne recomandă să cerem de la Dumnezeu înțelepciunea de care avem atât de mare nevoie (Iac. 1,5). Autorul spune: „Dacă nu poți găsi o slujbă, creează una nouă. Perseverează! Continuă să înveți! Continuă să crezi! Continuă să sper!”⁵

Suntem generația care deține cele mai multe informații. Copiii cresc cu calculator, fax, Internet, celular, etc... și totuși, generația prezentă este cea a paradoxului. Mai multă informație nu înseamnă educație mai bună. În economia ebraică, părinții erau obligați să-și educe copii și să-i învețe o meserie. Educația trebuie să fie pentru minte, inimă și mână. A lăsa un copil să crească fără a-l învăța o meserie este un păcat. Cartea Proverbelor abundă în sfaturi practice cu privire la modul în care să câștigăm banii. Din multitudinea de sfaturi, amintim doar câteva: Prov. 13,11 – „Bogăția câștigată fără trudă scade...”; Prov.

28,19: „Cine își lucrează pământul are belșug de pâine...”; Prov. 28,20: „Un om credincios este năpădit de binecuvântări...”

În câștigarea banilor, să avem în vedere pilda lui Isus: „să faceți altora ceea ce doriți ca ei înșiși să vă facă vouă.”

La întrebarea: *Cât este suficient?*, ne rezumăm la a spune că Biblia este categorică atunci când vorbește despre atitudinea față de posesiunile materiale și stabilește principii când este vorba de standardul de viață care diferă de la o generație la alta, de la o cultură la alta sau de la o țară la alta.

Un lucru aș dori să reținem: Calitatea vieții scade adesea atunci când standardul vieții crește. Prin creșterea standardului de viață crește și procentul cheltuielilor inutile, de aceea, *cât este suficient* rămâne o întrebare prezentă, la care să căutăm răspuns în relația noastră cu Dumnezeu.

Cum cheltuim banii?

Banii, asemenea nisipului, se scurg printre degete, de aceea este nevoie de o bună administrare a acestora. Problemele cele mai mari nu sunt legate de câștigarea banilor, ci de cheltuirea lor.

Instrumentul cel mai bun și care poate ajuta la administrarea banilor este bugetul. Acesta nu produce bani, ci doar controlează cheltuielile și veniturile. Capitolul cheltuieli poate fi format din cheltuieli fixe (zecimea, impozitele, economii, întreținere, etc) și cheltuieli variabile (hrană, îmbrăcăminte).

Într-o familie creștină, elementul cel mai important este cel al zecimii (Lev. 27,30), după care urmează darurile. Prin zecimi și daruri, noi demonstrăm într-un mod tangibil că Dumnezeu ocupă primul loc în viața noastră. După ce am pus deoparte partea pentru Dumnezeu, urmează familia cu toate nevoile pe care le are. Biblia ne învață să introducem în ecuația cheltuielilor și o altă categorie – cea a semenilor în nevoie.

Economiile ne ajută să cumpărăm unele bunuri de valoare mai mare pentru o folosință îndelungată sau să facem față unor situații neprevăzute, cum ar fi: o boală gravă, un accident, disponibilizare, evenimente neplăcute care complică mult modul de administrare al banilor.

Prezentăm în continuare câteva principii utile privind cheltuielile:

a. REDUCEREA PIERDERILOR PRIN ELIMINAREA DORINTELOR.

Nevoile constituie elementele fundamentale ale vieții, care variază în funcție de timp, loc și condiții. Mântuitorul făcea referire la acest capitol, când spunea: „Tatăl cereșc știe că aveți nevoie de ele” (Mat. 6,32-33). Avem făgăduința satisfacerii nevoilor. Dorințele, în schimb, chiar pentru lucruri bune constituie un teren periculos, pentru că pot conduce la obsesie și faliment financiar. Obsesia de a avea duce la nemulțumire, la descurajare și răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Nemulțumirea poate produce și invidie, iar invidia este greu de vindecat. Isus a zis: „viața este mai mult decât trupul” – viața este mai mult decât lucrurile materiale.

b. PRINCIPIUL ECONOMISIRII

Economiile nu sunt condiționate de venituri. Nu există economii mici, pentru că orice economie este importantă. Ellen White povestește că, pe când avea 12 ani, a învățat să facă economii. Împreună cu sora ei, câștigau 25 de cenți pe zi, iar din această sumă a reușit să facă economii și să dăruiască pentru misiune.⁶ Cine nu face economii, oricât de mici ar fi, nu a luat aminte la porunca lui Isus: „strângeți firimiturile!”

c. PRINCIPIUL UNEI CONȘTIINȚE ÎMPĂCATE CU SINE

Înainte de a face cheltuieli, să ne întrebăm:

De ce fac ceea ce fac?

Am cu adevărat nevoie de acest lucru?

Cumpărând acest lucru, relația mea cu Dumnezeu va fi mai bună?

Este cumva dorința de a avea mai mult?

Am bani să cumpăr sau va trebui să mă împrumut?

Va beneficia familia în vreun fel dacă voi cumpăra acest lucru?

Sunt alegerile mele în armonie cu voința divină?

d. PRINCIPIUL UNITĂȚII

Acest principiu trebuie să funcționeze pentru fiecare decizie financiară a familiei. Să nu dăm ascultare unor sfaturi care ne spun: „să nu știe soțul” sau „să nu știe soția”, pentru că legământul căsătoriei cere să fim una și să mergem pe același drum.

Larry Burkett a scris mult despre subiectul bani și familie. Fără a intra prea mult în detalii, el afirmă că planul lui Dumnezeu este:

1. stabilirea unui standard rezonabil de viață

2. stabilirea priorităților

3. stabilirea obiectivului de a dăru

4. dezvoltarea unei atitudini de mulțumire

5. respingerea spiritului de teamă

6. căutarea voinței divine pentru administrarea banilor

7. înfruntarea temerilor financiare

8. încrederea în făgăduințele lui Dumnezeu

Într-o lume materialistă, ahtiată după lucrurile materiale, Dumnezeu așteaptă să fim lumină, nu doar în zilele de sărbătoare, ci în fiecare zi și oriunde am fi. Banii sunt parte componentă a existenței noastre, de aceea, să urmărim sfatul Scripturii în câștigarea și administrarea acestora, ca unii care știm că într-o zi vom da socoteală în fața cerului de modul în care ne-am adus la îndeplinire responsabilitatea încredințată.

Bibliografie:

¹ Francis D. Nichol, Editor, *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, Review and Herald Publishing Association, 1980, vol. 5, p. 351

² Biblia, *New Living Translation*, Tyndale House

³ Ellen G. White, *Counsels on Stewardship*, Review and Herald Publishing Association, 1940, p. 139

⁴ Ellen White, *Hristos, Lumina Lumii*, Casa de Editură „Viață și Sănătate”, 2002 p. 54

⁵ Dr. Roland Hill, *Theo-Economics, The Call for Responsibility, a Revolutionary Approach to Economics*, Helping Hands Press, USA, 1994, p. 88

⁶ Ellen White, *Counsels on Stewardship*, Review and Herald Publishing Association, 1940, p. 292

Ioan Câmpian-Tătar,
trezorier,
Uniunea Română

ÎN CĂUTAREA VISTIERIEI

„Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile.” (Mal. 3,10)

EDWARD REID

Există multe referințe în Scripturi și în sfaturile lui Ellen White cu privire la zecime și la folosirea ei. Astăzi, majoritatea creștinilor din alte denominațiuni cred că legea zecimii este încă obligatorie. Întrebarea care apare este: *Unde este astăzi vistieria? Sau: Dacă știu unde este vistieria, trebuie să trimit acolo zecimea în întregime sau pot să o folosesc în mod discret unde consider necesar?* Alte întrebări care se ridică includ subiecte ca: *Ce ar trebui să fac cu zecimea atunci când, în mod sincer, cred că cei care se ocupă de administrarea ei nu se ocupă în mod responsabil de distribuirea ei?* Sau: *Dacă cunosc o persoană care face o lucrare bună, pe care eu vreau să o sprijin, nu este aceasta o slujire a Evangheliei?*

Perspectiva Scripturii

Când Dumnezeu l-a eliberat pe Israel din Egipt, căutând din nou să-l formeze ca popor al Său, El le-a vorbit din nou despre sistemul zecimii și despre sprijinul față de serviciile din Cortul întâlnirii. Evident, acest sistem era cunoscut omenirii încă de la căderea în păcat și de la izgonirea din Grădina Eden. Biblia relatează faptul că Avraam (Gen. 14,20) și Iacov erau plătitori ai zecimii. Oricum, când l-a dus pe poporul Său în țara promisă, după marele exod, Dumnezeu a transmis, prin slujitorul Său Moise, mai multe detalii despre zecime și despre alte subiecte. De exemplu: „Orice zeciuială ... este a Domnului; este un lucru închinat Domnului” (Lev. 27,30). În planul lui Dumnezeu, una dintre cele douăsprezece seminții – seminția lui Levi – nu avea să se implice în activități

zilnice ca și celelalte 11 seminții, ci urma să fie pusă deoparte pentru activități religioase și învățarea poporului. Leviții urmau să fie sprijiniți de zecimile și darurile de bunăvoie ale celorlalte seminții.

Dumnezeu i-a învățat: „Fiilor lui Levi le dau ca moștenire orice zeciuială în Israel, pentru slujba pe care o fac ei, pentru slujba Cortului întâlnirii. Leviților le dau de moștenire zeciuelile pe cari le vor aduce copiii lui Israel Domnului, prin ridicare; de aceea zic cu privire la ei: „Să n'aibă nici o moștenire în mijlocul copiilor lui Israel.” (Num. 18,21.24), iar felul în care trebuia colectată este clar stabilit, conform celor scrise în Deut. 12,13-14: „Vezi să nu aduci arderile tale de tot în toate locurile pe care le vei vedea; ci să-ți aduci arderile de tot în locul pe care îl va alege Domnul, în una din semințiile tale, și acolo să faci tot ce îți poruncesc Eu.”

Legea vistieriei centrale

Pe când Israel se pregătea să cucerească Ierihonul conform îndrumărilor date de Dumnezeu – în rutina mășăluirii în jurul orașului – Iosua i-a spus lui Israel că „Tot argintul și tot aurul, toate lucrurile de aramă și de fier, să fie închinat Domnului, și să intre în vistieria Domnului” (Iosua 6,19). Scriptura spune că, după cucerire, „Cetatea au ars-o împreună cu tot ce se afla în ea; numai argintul, aurul, și toate lucrurile de aramă și de fier le-au pus în vistieria casei Domnului” (Iosua 6,24). Întregul Israel a urmat aceste instrucțiuni divine, cu excepția unui singur om – Acan. Din cauza neascultării lui, treizeci și șase de israeliți au fost uciși la Ai. Când

Iosua L-a întrebat pe Dumnezeu despre această problemă, i s-a răspuns că cineva nu s-a supus și a păstrat ceva din ce este al lui Dumnezeu, în loc să trimită în vistieria Lui.

Dumnezeu a spus: „Nu vei putea să îți piept vrăjmașilor tăi, pînă nu veți scoate lucrul dat spre nimicire din mijlocul vostru” (Iosua 7,13). Și astfel destinul lui Acan a fost să fie omorât cu pietre împreună cu familia, și apoi toate posesiunile lor au fost așezate deasupra lor și au fost arși împreună cu ele (Iosua 7,24-26).

Dumnezeu i-a spus lui Isaia, profetul evghelist: „îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt, și-i voi umplea de veselie în Casa Mea de rugăciune. Arderile lor de tot și jertfele lor (poruncite în Deuteronom 12) vor fi primite pe altarul Meu, căci Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele”.

Israel a prosperat când s-a supus lui Dumnezeu și a trecut prin timpuri grele atunci când nu s-a supus. El pare să fi urmat un ciclu al ascultării și prosperității, urmat de unul al neascultării și al problemelor. Era în timpul unei perioade de necredincioșie când Dumnezeu, prin profetul Maleahi, a invitat din nou poporul să se întoarcă la El. „Întoarceți-vă la Mine!” spune El „și Mă voi întoarce și Eu”. Și poporul a întrebat: „În ce trebuie să ne întoarcem?” Iar Dumnezeu răspunde întrebării, afirmând în esență următoarele: „Încetați să Mă mai înșelați!” Citalul din Maleahi continuă: „Sunteți blestemați, câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime (nu doar un om pe vremea lui Acan)! Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor, și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare” (Mal. 3,6-10).

Deci ce putem învăța din Scripturi despre zecime? Mai întâi că zecimea nu ne aparține. Este a Domnului. Este sfântă! În al doilea rând, noi trebuie să urmărim planul lui Dumnezeu cu strictețe, cu privire la locul unde trebuie să trimitem zecimea. În timpurile Vechiului Testament, acel

loc era vistieria templului din care erau plătiți preoții și leviții. Astăzi, echivalentul este locul unde sunt remunerați cei angajați în lucrarea de vestire a Evangheliei și unde sunt susținute proiectele și instituțiile bisericii. Și în al treilea rând, zecimea urmează să fie întrebuințată așa cum Dumnezeu ne îndrumă prin Cuvântul Său.

Sfatul lui Ellen White

După Arthur White, nepot și biograf al lui Ellen White și, de asemenea, secretar al White Estate timp de 41 de ani, „nimic nu este mai limpede în scrierile lui Ellen White ca instrucțiunile cu privire la plata cu credincioșie a zecimii și la faptul că ea este folosită ca sprijin pentru lucrarea de vestire a Evangheliei. Acest lucru este atestat în toate declarațiile care au vreo legătură cu această întrebare.” (Ellen White, *Biography*, vol. 5, p. 390)

În încheierea acestei prezentări, mă voi referi încă o dată la sfatul Domnului dat prin Ellen White. La zece ani după ce a scris scrisoarea pentru fratele Daniells, sora White a fost invitată să se adreseze adunării electivă din California, la data de 1 ianuarie 1907. Ea a folosit ocazia pentru a aduce la cunoștință, probabil, cea mai cuprinzătoare declarație despre isprăvnicia plină de credincioșie. Întregul pasaj se află în *Mărturiile pentru Comunitate* vol. 9, p. 245-251. Recomand călduros

acest material oricărui membru sau lucrător. Aproape orice întrebare ar avea cineva găsește răspuns în această prezentare a ei. Iată ce declară:

„Citiți cu luare aminte al treilea capitol al lui Maleahi și vedeți ce spune Domnul cu privire la zecime. Dacă comunitățile noastre vor lua poziție alături de Cuvântul Domnului și vor fi credincioase în aducerea zecimii lor în tezaurul Lui, mai mulți lucrători ar fi încurajați să intre în lucrarea de deservenți cultici.

Resursele rezervate ale lui Dumnezeu nu trebuie să fie folosite la întâmplare. Zecimea este a Domnului, și cei care se amestecă spre a face cum vor ei, vor fi pedepsiți cu pierderea comorii lor cerești, dacă nu se pocăiesc. Trebuie să se facă prevederi pentru alte ramuri de lucrare. Ele trebuie susținute, dar nu din zecime. Dumnezeu nu s-a schimbat; zecimea trebuie încă folosită pentru întreținerea slujitorilor lui Dumnezeu. Deschiderea de noi câmpuri cere mai multă eficiență pastorală decât avem acum și trebuie să fie mijloace în casa tezaurului.”

Edward Reid,
director Isprăvnicie,
Diviziunea Nord
Americană

Ce culoare are ZECIMEA ?

EDUARD CĂLUGĂRU

Mulți dintre noi nu ne-am gândit vreodată că zecimea ar avea vreo culoare anume. Credem pur și simplu că este incoloră, insipidă, inodoră. Dar să nu ne grăbim. Să analizăm puțin lucrurile și să vedem ce găsim.

Există o categorie de potențiali dăruitori, pentru care Dumnezeu are un cuvânt categoric de oprire. Poate că ei sunt dispuși să dea pentru biserică din câștigurile lor, însă aceasta – biserica – nu poate primi nimic, deoarece Dumnezeu îi interzice. Nu este vorba aici de reducere sau de scutire în privința zecimii și a darurilor, ci de situația în care Dumnezeu nu poate primi darul adus: „Să n-aduci în casa Domnului Dumnezeului tău, câștigul unei prostituate, nici prețul unui câine, ca jurământ; căci și unul și altul sunt o urâciune înaintea Domnului Dumnezeului tău” (Deut. 23,18). Mi-a fost greu să găsesc o culoare potrivită. Dar când banii miros a praf de pușcă, a droguri, mită, trafic de ființe umane sau de organe și alte lucruri de felul acesta, cu siguranță că au o culoare foarte închisă, de negru ca smoala!

Influența prin zecime

Să ne oprim acum în dreptul unei alte categorii. Sunt cei care vor să se știe că ei dau sume importante. Și vor ca biserica să țină seama de opiniile lor. Dacă pastorul îi deranjează cu vreo predică, au grijă să-i amintească că el trăiește din zecimea lor, iar dacă continuă așa, cer ca pastorul acela să fie mutat. Sunt cei care cred că ei țin biserica și că, dacă ei n-ar fi, biserica se va ruina. Sunt și alții care consideră că administratorii nu se pricep

să gestioneze fondurile și că ei sunt mult mai calificați în această privință. De aceea nu depun zecimea la „casa visteriei” (vezi Maleahi 3,10), ci o administrează direct: în construcțiile de biserici, pentru săraci, pentru susținerea unui pastor sau a unui misionar, în publicații, pentru radio sau televiziune, pentru lucrarea din teritoriile străine, etc. Pentru toți aceștia, zecimea are ceva din gustul puterii. Ea constituie un instrument de control, de influență, de evidențiere. Zecimea este un instrument politic, de aceea culoarea potrivită cred că este violet/mov.

Sunt și dintre cei care depun zecimea ca la bancă. Ei vor să primească ceva în schimb, orice. Venirea la biserică este ocazia de a primi ceva: o carte, o lecțiune, un calendar, ceva de mâncare, bani etc. Dacă se supără, nu mai dau zecimea și, mai mult, cer ca zecimea dată până atunci să le fie returnată. Mă gândesc că o culoare potrivită ar fi galbenul, deoarece aceștia sunt pe moarte.

Povară sau recunoștință

Mai sunt și cei care privesc zecimea și darurile ca pe o povară. Când coșulețul trece prin fața lor dau, căci trebuie, însă fața le este pământie, iar sufletul le este nemulțumit. Pentru ei, serviciile divine cele mai plăcute sunt cele de la înmormântări, căci acolo nu se fac colecte. O predică cu subiectul dăruirii este un chin. Dacă, citind o carte descoperă că darurile lor sunt insuficiente, că zecimea se dă din tot venitul (bani, produse, daruri primite, moșteniri etc.), trec prin analize foarte complexe orice mărire a dăruirii. Iar dacă în final se decid să mai adauge ceva, scot un oftat prelung. Pentru toți aceștia,

culoarea potrivită cred că este una cenușie (pământie, gri).

Alții îl pun pe Dumnezeu la încercare (Maleahi 3,10). Dau ca să primească. Și dau atâta timp cât primesc. Aici este vorba de egoism. Dau ca să aibă mai mult. Nu sunt interesați de altceva. De aceea întâlnim persoane care nu sunt membri ai bisericii și care dau zecimea. De cele mai multe ori, aceștia nu participă la serviciile divine mai mult decât să pună plicul în coșuleț. Nu-i interesează altceva. Nu sunt preocupați de mântuire, ci doar de câștigurile materiale. Ce culoare are zecimea lor? Una a interesului egoist – probabil că cea mai potrivită este culoarea albă.

Cui dăm zecimea?

Dar până la urmă, care este culoarea „naturală” pe care o are zecimea? Ca să putem răspunde corect la această întrebare, trebuie mai întâi

să clarificăm două aspecte importante în ceea ce privește zecimea.

În primul rând, trebuie să fim lămurii că ideea dăruirii zecimii nu i se datorează unui om sau bisericii. „Planul dăruirii sistemice a fost rânduit de Dumnezeu.” – Ellen White, *Mărturii*, vol. 4, București 1990, p. 491

În al doilea rând, zecimea nu o dăm bisericii. „Orice zeciuială din ogor, fie din roadele pământului, fie din rodul pomilor, este a Domnului; este sfântă Domnului” (Lev. 27,30). Atunci când este vorba de zecime, ea este a lui Dumnezeu și noi I-o dăm Lui. Nu pastorului, nu Conferinței, nu bisericii. Și când facem așa, o dăm cum spune El și o depunem unde ne cere El.

Dar ce este zecimea? Este o datorie sau un privilegiu? Este oare mijlocul prin care suntem mântuiți? Sau este ceva care urmează după ce am primit darul Fiului lui Dumnezeu? Îi dăm partea Sa, ca apoi să ne simțim împăcați să facem orice cu ceea ce ne rămâne sau tot ceea ce avem vine din mâna Sa și trebuie folosit spre slava lui Dumnezeu și binecuvântarea semenilor?

Jerta lui Isus și dăruirea noastră

Pavel, în 1 Corinteni 2,2, face o declarație care ne pune pe gânduri: „Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El

răstignit”. Oare ce a vrut să spună? Că nu le-a vorbit despre Sabat, despre Lege, despre zecime și despre multe alte subiecte, ci doar despre jertfa Domnului Hristos? Sau că orice subiect era prezentat în strânsă legătură cu marele sacrificiu pe care Cerul l-a făcut pentru noi?

Pentru unii ar putea părea plictisitor. Dar faptul că, pentru cei mântuiți, acesta va fi subiectul de studiu pentru veșnicie ar trebui să ne pună pe gânduri. Iată aici ceva foarte important. Căci „Hristos cel răstignit ... este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1,23-24). Dacă un subiect nu are legătură cu jertfa Sa, înseamnă că nu este important. Dacă o parte a adevărului Scripturii nu este pusă în legătură cu sacrificiul Său, acesta nu va avea putere!

Domnul Hristos răstignit este subiectul cel mai important al Evangheliei, pentru că acesta este mijlocul salvării noastre. Orice subiect, chiar și cel al zecimii și al darurilor, are o legătură foarte strânsă cu Darul cel mare!

De aceea și servea Domnului, prezentând subiectul zecimii și al darurilor, încă de la începutul capitolului, face legătura dintre acesta și jertfa supremă: „Principiul crucii lui Hristos îi aduce pe toți cei care cred sub obligația puternică a tăgăduirii de sine, de a da și altora lumina și de a oferi mijloacele materiale pentru răspândirea luminii.” – Ellen White, *Mărturii*, vol. 3, cap. „Zecimi și daruri”, București 1998, p. 416

Așadar zecimea, așa cum a cerut-o Dumnezeu, are mirosul și culoarea unei jertfe.

**Dar ce este zecimea?
Este o datorie sau un
privilegiu?**

Eduard Călugăru,
trezorier,
Conferința Muntenia

O nouă viață sau aceeași viață?

Interviu cu directorul Editurii „Viață și Sănătate” – IACOB POP

Frater Iacob, am vrea mai întâi să vă cunoaștem. Ne puteți prezenta o scurtă autobiografie?

Sunt ardelean, născut într-o familie de adventiști, mama fiind a doua generație de credincioși, iar tatăl meu a devenit membru al Bisericii Adventiste cu câteva luni înainte de nașterea mea. Am doi frați și două surori, eu situându-mă chiar la mijloc. Propria familie mi-am întemeiat-o în urmă cu aproximativ 22 de ani, căsătorindu-mă cu Marinela, iar Dumnezeu ne-a dăruit un copil, Ciprian-Sorin, care, de curând, a împlinit 17 ani. Slujesc ca pastor de la

începutul anului 1990, și, în toată această perioadă, am avut parte de mult har și de experiențe deosebite cu Acela care m-a chemat în această frumoasă și solicitantă lucrare. Trebuie să vă mărturisesc că, atunci când a venit chemarea să primesc responsabilități la Casa de Editură a bisericii, am ezitat destul de mult până ce am acceptat-o. Consider că a fost o experiență cu Dumnezeu. Decizia Comitetului Uniunii s-a luat tocmai când îmi aniversam ziua de naștere. Am fost sunat din partea Comitetului Uniunii și am primit o urare frumoasă și... palpabilă de „Viață și Sănătate”!

Numirea dumneavoastră ca director va aduce cu sine anumite schimbări. Care este viziunea pe care o aveți cu privire la misiunea și activitatea Casei de Editură? Este Editura un SRL orientat spre profit sau spre misiune?

Schimbări la nivel personal și familial, da! Mai ales când mă gândesc că vom locui în orașul cu cei mai mulți oameni nemulțumiți din țara aceasta. La nivelul Casei de Editură, nu cred că putem vorbi de schimbări radicale. Am găsit aici un sistem la care s-a lucrat, în timp, cu mîgălă și cu multă rugăciune, un sistem care funcționează. Pentru acest motiv, am o deosebită apreciere pentru cei care au purtat responsabilități în anii anteriori. Este adevărat că se pot face îmbunătățiri acestui sistem, mai ales că nevoile bisericii și ale societății sunt într-o permanentă schimbare. Îmbunătățirile acestea se referă la creșterea

calității materialelor realizate, la furnizarea lor din timp, la eliminarea greșelilor la expediere și la răspunsul prompt la comenzi sau reclamații.

În ceea ce privește viziunea și misiunea Casei de Editură, sunt încântat să constat că Dumnezeu S-a îngrijit să nu băjbăim, motiv pentru care, prin Ellen White, profetul Său pentru biserica noastră, ne-a oferit lumină clară și suficientă. Această viziune, acceptată de către conducerea bisericii din țara noastră, mi-o însușesc fără rezerve. Prin urmare, văd cărți, reviste și broșuri, de bună calitate și la prețuri accesibile, care se răspândesc și prin care se grăbește încheierea lucrării lui Dumnezeu.

Pentru a răspunde ultimei părți a întrebării, ar fi necesar să vorbesc mai mult. Mă rezum, argumentând în favoarea răspunsului care se înțelege de la sine, și anume

că urmărim misiunea și nu profitul, prin menționarea că trei sferturi (aproximativ 200 de persoane) din totalul angajaților instituției noastre sunt implicați, în mod nemijlocit, în activități misionare. Este vorba de colportori. Un alt argument clar: producem cărți și reviste cu specific misionar.

Consider că este nevoie să subliniez că biserica nu subvenționează Casa de Editură. Biserica îi subvenționează pe colportori la nivel personal, potrivit cu realizările lor, însă Casa de Editură trebuie să se îngrijească de salariați, să acopere toate cheltuielile de producție și să realizeze profit pentru a se putea dezvolta. Acest lucru este în conformitate cu ceea ce sora Ellen White scrie despre edituri.

O parte a membrilor bisericii noastre spun că prețurile cărților și periodicelor (studii biblice, reviste) sunt prea mari. Ce ne puteți spune cu privire la acest aspect?

Cei care spun că prețurile cărților și periodicelor sunt mari au perfectă dreptate. Sunt prețuri în țara noastră care sunt prea mici sau mici? Comparând cărțile editurii noastre cu cele de la alte edituri, perspectiva se schimbă. La târgul de carte „Gaudeamus”, organizat la sfârșitul anului trecut, am fost remarcați și solicitați să colaborăm cu Editura Niculescu, tocmai datorită prețurilor mici pe care le avem la carte. Intrați în oricare librărie și comparați cărțile noastre, atât calitativ, cât și ca preț, cu ceea ce găsiți acolo.

La prețul final contribuie în mod semnificativ și cheltuielile de expediere. Taxele poștale sunt foarte ridicate. De pildă, în sistem ramburs, o revistă care costă 30.000 lei (ROL), va ajunge la destinație la prețul de 70.000 lei, 40.000 lei reprezentând taxele poștale. Sumele plătite de editură pentru expedieri sunt de ordinul miliardelor de lei, pe parcursul unui an.

Este necesar să fac două precizări: În librării sau la tarabe pot fi găsite unele reviste frumos realizate și la prețuri mult mai mici decât revistele noastre, însă aceste reviste își acoperă toate (sau aproape toate) cheltuielile din reclame. A doua precizare: Unele cărți și reviste care circulă în

biserică, fiind producția altor edituri adventiste, sunt subvenționate, astfel că prețul este mai mic decât cel real. Trist este faptul că unii realizează lucrări într-un cadru ilegal, fără să plătească TVA-ul și celelalte taxe către stat și, evident, prețul este influențat ca atare.

O parte a bisericii noastre este compusă din persoane în vârstă, cu pensii foarte mici, și din elevi și studenți care nu au nici un salariu. Aveți un plan pentru a-i ajuta ca și acești frați ai noștri să beneficieze de cărțile și revistele Casei de Editură?

Nu avem momentan un plan de a ajuta aceste categorii. Întrebarea dumneavoastră o iau ca o sugestie, iar ceea ce pot să spun acum este că vom căuta soluții împreună cu Conferințele și bisericile locale și sperăm ca, până la momentul reînnoirii abonamentelor, să găsim aceste soluții.

Cei care sunt abonați fideli ai editurii noastre spun că toate abonamentele se fac în aceeași lună toamna și lucrul acesta înseamnă un efort financiar destul de mare. Nu s-ar putea decala unele abonamente și în timpul anului?

Au fost tentative de felul acesta și în trecut. Se pare că, până la urmă, au fost mai multe dezavantaje decât avantaje în încercările care s-au făcut. Cred că cel mai bine ar fi să solicităm cititorilor *Curierului Adventist* să vină cu sugestii. Le-aș fi recunoscător celor care, în scris sau telefonic, ne-ar contacta în legătură cu subiectul acesta și le mulțumesc anticipat. Vom ține cont de sugestii și vom căuta varianta care să fie în avantajul abonaților noștri.

Ce ne puteți spune despre punctualitatea periodicelor, atât pentru limba română, cât și pentru limba maghiară și diaspora? Care sunt planurile editurii, pentru ca toate aceste materiale să ajungă în timp util?

În privința punctualității s-au făcut progrese de la un an la altul și totuși a rămas suficient loc pentru mai bine. Se urmărește realizarea și expedierea la timp a periodicelor, iar pentru aceasta ne-am organizat foarte

bine, atât la nivelul redacției, cât și la tipografie și desfacere, creându-se un flux tehnologic care funcționează foarte bine. Avem însă și necazuri, mai ales din partea unor autori care mereu ne trimit articolele „măine”, când noi trebuia să le avem „ieri”. Situația este mai bună în privința studiilor biblice pentru adulți, excepție făcând *Comentariile* de Ellen G. White, care ne vin foarte târziu de la Conferința Generală, însă, printr-o bună mobilizare, reușim să le expediem la timp. Începând cu primul trimestru al anului 2006, s-au făcut schimbări în ceea ce privește forma, conținutul și calitatea studiilor biblice pentru copii, ele lucrându-se într-un alt sistem de operare. Acest fapt a implicat, pe lângă investiții mari, și un timp pentru specializarea redactorilor și a tehnoredactorilor.

Pentru limba maghiară primim, prin bunăvoința editurii bisericii din Ungaria, studiile de majori gata traduse și tehnoredactate, fapt ce ne ajută foarte mult. Este adevărat că ne vin târziu, cu circa o lună înainte de începerea trimestrului, motiv pentru care sunt în urma studiilor în limba română, care, la momentul respectiv, sunt tipărite și de cele mai multe ori expediate. Studiile pentru copii se traduc în limba maghiară în redacția de limbă maghiară a editurii noastre, însă se traduc din română, motiv pentru care sunt în urmă cu cel puțin un pas față de cele românești. Acest fapt, coroborat cu ceea ce spuneam mai înainte cu privire la schimbările radicale ale acestor studii, a dus la o mică întârziere pentru primul trimestru al anului 2006. În consecință, ne cerem scuze pentru această întârziere. Pentru trimestrul II, suntem în grafic și, cu ajutorul lui Dumnezeu, le vom realiza la timp.

Pentru ca periodicele pentru diaspora să ajungă la timp, folosim servicii rapide de expediere. Diaspora constituie zona în care plănuim să facem schimbări în bine, privind comunicarea, evidența abonamentelor și implicit expedierea promptă.

Uneori, s-a constatat că pentru diaspora prețurile sunt mai mari decât în România. Ce ne puteți spune despre acest lucru?

Nu doar uneori, ci întotdeauna prețurile pentru „externe”, așa le numim noi, sunt mai mari. Fapt explicabil prin costurile mari pentru expediere. Urmărim sosirea la timp și în deplină siguranță, astfel că lucrăm cu servicii rapide și sigure, iar acestea costă destul de mult. Vreau să exprim aprecierea pentru mulți dintre responsabilii cu literatura din bisericile românești din diaspora, care obișnuiesc să „rotunjească” sumele în favoarea editurii și implicit a lucrării lui Dumnezeu. Domnul să le răsplătească înșutit!

Unele edituri practică anumite reduceri de preț. V-ați gândit să puneți în practică acest mod de lucru?

Da, chiar este pus în practică, funcționează. Pentru cei care cumpără o cantitate mai mare se fac reduceri de preț de până la 30%. Pentru lucrări de evanghelizare organizate de către biserică (Uniune sau Conferințe) sau de către membri, mai ales cei din diaspora (pentru localități țintă), oferim reduceri substanțiale, uneori până la prețul de producție al cărții. Plănuim pe viitor să organizăm periodic târguri de carte. A fost o reușită târgul de carte organizat, în colaborare cu CARD-ul, la mijlocul lunii decembrie a anului trecut, la Cernica, și suntem încurajați să continuăm astfel de proiecte, așa cum spuneam, și în alte locații – ocazii în care vom practica reduceri substanțiale de preț.

Am dori să practicăm reduceri de preț pentru cei care fac abonamente, atât pentru reviste, cât și pentru studii biblice. Acum lansăm taloane de comandă pentru o revistă destinată celor mici, *Echipa Priki*, și vom proceda ca atare.

Sunt persoane care cred că prețurile mari la cărți se datorează salariilor mari sau investițiilor neperformante, care se practică de către Casa de Editură. Ne puteți spune care este politica salarială și strategia de investiții a instituției pe care o conduceți?

Credeam că v-am convins că nu avem prețuri mari la cărți... Ați pus însă problema salariilor și a investițiilor. Mai întâi, două vorbe

despre inepuizabilul subiect: salariile. Comparând salariile angajaților din editura noastră cu nevoile, este clar, sunt mult prea mici. Comparându-le cu salariile care se practică la alte instituții similare, aceeași concluzie. Ba mai mult, salariul nu reflectă pregătirea profesională și efortul depus de către angajați. Necazul cel mai mare este că, din cauza salariilor mici, pierdem oameni buni, adevărați specialiști, a căror capacitate și muncă sunt mai bine apreciate în altă parte. Știți ce mi-a spus un angajat care a venit la mine cu cererea de încetare a contractului de muncă? „Frate Pop, să știți că factura de întreținere nu mi se diminuează pentru că lucrez pentru Domnul, iar după ce o achit, îmi rămâne mai puțin de jumătate din salariu”. Era un foarte bun specialist, dar ... a plecat.

Nu știu exact la ce vă referiți când spuneți „investiții neperformante”. Dacă e să urmărim criteriul profitului adus de anumite investiții, să știți că facem investiții neperformante. Pentru noi, mai importantă este misiunea decât profitul. Iar pentru înfăptuirea misiunii este necesar să facem și astfel de investiții. Și, pentru a nu fi înțeles greșit, am să recurg la o exemplificare: studiile biblice pentru copii. Spuneam mai devreme că s-au schimbat radical. Se lucrează în alt sistem de operare, motiv pentru care am achiziționat 3 sisteme Machintosh. Prețul pentru ele: peste 126.000.000 lei (vorbesc în lei vechi, mi se pare mai evident!). Licențele programelor (nu lucrăm decât cu programe licențiate) au însemnat o sumă impresionantă pentru cele trei calculatoare, și anume peste 320.000.000 lei. Făcând totalul, ajungem undeva la 450 milioane, și întrebarea mea este: investiție performantă? În cât timp se amortizează? Și totuși, privind din perspectiva salvării pentru veșnicie a copiilor noștri, e performant!

Pentru cei care doresc să cunoască noile apariții editoriale aveți un plan pragmatic de informare?

Intenționăm să pregătim un catalog care urmează să fie expediat în bisericile locale și prin care să prezentăm noile apariții. Este vorba

de o acțiune mai amplă, care se pregătește acum și care vizează realizarea unui sistem funcțional, astfel încât cărțile editurii noastre să ajungă la responsabilii cu literatura din comunități. În momentul acesta, nu sunt în măsură să prezint proiectul – așa cum spuneam, abia acum se pregătește – dar m-aș bucura dacă ați reveni peste câteva săptămâni, astfel încât și prin intermediul *Curierului Adventist* să putem prezenta planul nostru complet.

Și acum, în final, aveți un gând special pentru cititorii *Curierului Adventist*?

Prin bunăvoința dumneavoastră, aș dori să-mi permiteți să prezint două gânduri. În primul rând, este vorba despre un proiect special, și-mi face plăcere să-l prezint oricând și oricui am ocazia, numit „Cartea anului”. În ce constă acest proiect? O carte aleasă de către Comitetul Uniunii, care să fie declarată cartea misionară a anului 2006. O vom pregăti și o vom tipări. Estimez un tiraj de câteva sute de mii de exemplare. Proporțional și în limba maghiară. Dorim să mergem doar cu prețul de producție, ba mai mult, vom căuta sponsori care să susțină proiectul, astfel încât prețul să fie foarte mic, accesibil și pensionarilor, studenților și elevilor. În felul acesta, fiecare membru al bisericii va putea cumpăra și răspândi în cercul său de influență un anumit număr de cărți. Dacă sponsorii vor fi foarte generoși, mare parte din tiraj va putea fi oferit gratuit. Vă imaginați rezultatul în cazul în care, în medie, fiecare membru ar oferi rudelor, prietenilor, colegilor și vecinilor doar zece cărți? Va fi multă binecuvântare și pentru cei care oferă și pentru cei care primesc! Și vor fi suflete orientate spre Domnul și Mântuitorul nostru, spre salvare veșnică. Și va fi multă binecuvântare și pentru sponsorii proiectului.

Și, în final, doresc tuturor cititorilor *Curierului Adventist* și celor dragi lor să aibă neconținut parte de călăuzirea Tatălui ceresc și să se bucure de „Viață și Sănătate”!

Interviu realizat de Gabriel Dincă

„GLASUL” CARE DĂ TĂRIE...

IONEL MARDARE

După ce a auzit aceste cuvinte și prorocia lui Oded, prorocul, Asa s-a întărit și a îndepărtat urâciunile din toată țara lui Iuda și Beniamin și din cetățile pe care le luase în muntele lui Efraim, și a înnoit altarul Domnului care era înaintea pridvorului Domnului (2 Cron. 15,8).

In condițiile păcatului și ale unei lumi pline de capcanele celui rău, Dumnezeu a luat toate măsurile ca biserica Sa să poată să-și îndeplinească cu succes misiunea încredințată. În scopul acesta, Dumnezeu a adus la existență „Darul prorociei”, care a fost prezent în toate timpurile existenței poporului Său, dar mai ales în Biserica Rămășiței.

Urmăind cele relatate în 2 Cron. 15,18, subliniem trei lucruri pe care le-a realizat Dumnezeu pentru împăratul Asa și pentru popor, într-o vreme tulbure, atunci când a ascultat de „glasul prorocului”, lucruri care pot fi realizate și de noi, dacă ascultăm de sfaturile date de Dumnezeu profetului Rămășiței – Ellen White.

S-a întărit

Fiind conducător, Asa a trebuit să facă față unor vremuri pline de neliniște. Cuvântul rostit de prorocul Azaria l-a conștientizat pe împărat că Dumnezeu dorea ca acesta să-și pună încrederea în Domnul și să continue ceea

ce începuse. Îndoiala, teama de vrăjmași și frica de nereușită au fost spulberate de Duhul Domnului, ce a fost auzit în „glasul profetului” care a rostit încurajarea din partea lui Dumnezeu. Ca membri ai Bisericii Rămășiței, avem nevoie de curaj, de clarviziune, de asigurarea că Dumnezeu este cu noi într-o lume frământată, care are nevoie să cunoască principiile cerului, care trebuie aplicate în experiența personală, în familie, în biserică și în societate.

Darul profetic manifestat prin Ellen White ne-a lăsat o comoară pe care trebuie s-o prețuim, pentru sfaturile, încurajările și mustrările care ne sunt oferite din partea din Dumnezeu, pentru a ne dezvolta caracterul și a fi pregătiți pentru a reforma o lume plină de frământările păcatului. Cercetătorul sincer și doritor de mântuire va găsi în sfaturile solului lui Dumnezeu putere, tărie, curaj și înțelepciune, precum și principii sănătoase de viațuire care, trăite, vor realiza o dezvoltare personală după standardul cerut de cer și vor oțeli caracterul, pregătindu-l pentru vremuri de criză. Vorbind despre rolul scrierilor inspirate în a atrage atenția asupra principiilor divine ce trebuie aplicate în viață, serva Domnului avertiza: „Cuvântul lui Dumnezeu abundă în principii fundamentale, care susțin formarea unor obiceiuri corecte ale vieții, iar mărturiile generale sau particulare au fost date cu scopul de a atrage în mod special atenția asupra acestor principii.” – 5 T, p. 663, 664

A îndepărtat urăciunile din toată țara

Profetul l-a conștientizat pe împărat de sfințenia lui Dumnezeu și de standardul spiritual pus de cer înaintea poporului. Întărit de Dumnezeu prin lucrarea profetului, Asa este pregătit să coboare viziunea căpătată la nivelul slujirii poporului. Spiritualitatea sa și loialitatea față de Dumnezeu, dobândite datorită mesajului transmis de profet și urgenței lui, l-au recomandat ca pe o autoritate spirituală care nu a negociat cu nelegiuirea și, cu o hotărâre de neclintit, a contestat-o și a îndepărtat-o din popor. Consacrarea cerută de profet a chemat poporul să renunțe la păcat și la acele obiceiuri care i-au compromis identitatea și l-au așezat pe aceeași treaptă cu popoarele idolatre. Scrierile Spiritului Profetic și Mărturiile reprezintă „glasul prorocului” care demască cu

toată hotărârea păcatul, precum și cele mai subtile forme ale lui, care ar amenința sufletul doritor de mântuire. Toate domeniile vieții sunt atinse de mărturiile profetului, care cer renunțare la păcat și la acele obiceiuri care ne șterg identitatea de „Rămășișă” și de „popor așteptător”. Iată ce spune Ellen White în legătură cu păstrarea identității noastre față de lume: „*Lumii nu trebuie să i se îngăduie să corupă principiile poporului păzitor al poruncilor lui Dumnezeu... Cei care se unesc cu biserica trebuie să dea dovadă de o schimbare a vechilor lor principii de viață. Dacă acest lucru nu a fost realizat, dacă linia de demarcație dintre biserică și lume nu este menținută cu atenție, în cele din urmă se produce asemenea cu lumea.*” – MS, p. 78, 1905

A înnoit altarul Domnului

În Scrierile Vechiului Testament, „altarul” a fost asociat întotdeauna

cu închinarea. Altarul Domnului însemna mai mult decât un obiect de cult sau un loc unde se putea aduce jertfa. Altarul simboliza întâlnirea omului cu Dumnezeu, într-o atmosferă solemnă, tainică și plină de respect sfânt. Se spune despre Asa că, după ce a ascultat avertizarea prorocului, „a înnoit altarul Domnului”, altfel spus, a refăcut ceea ce se degradase, arătând poporului cât de important este ca închinarea să fie adusă pe aceea treaptă unde a dorit Dumnezeu să fie dintotdeauna. Citind scrierile inspirate ale lui Ellen White, descoperim că suntem chemați să dăm un suflu nou închinării, să renunțăm la stereotipe, să revenim la atmosfera închinării primilor creștini, cu acele elemente care realizează unitatea și părtășia în Hristos. Vom descoperi principii care, aplicate, vor îmbunătăți considerabil închinarea noastră și o vor face mai atractivă pentru toată biserica, dar și pentru cei ce nu-L cunosc pe Dumnezeu. Legat de închinarea în cadrul serviciilor divine, serva Domnului declara: „... O experiență vie este alcătuită din încercări zilnice, conflicte și ispite, eforturi puternice și biruințe, și o pace și bucurie mare, câștigate prin Isus. O simplă relatare a acestor experiențe dă lumină, putere și cunoștință, care vor ajuta altora să înainteze în viața de sfințire. Închinarea adusă lui Dumnezeu trebuie să fie atât interesantă, cât și instructivă pentru cei care au iubire pentru lucrurile divine și cerești.” – 2 T, p. 580

Să nu uităm că, de-a lungul istoriei mântuirii, Dumnezeu Și-a condus lucrarea prin oameni aleși. „Împreună cu ei erau și prorocii lui Dumnezeu care-i ajutau” (Evr. 5,2).

Neîncrederea în prorocii Lui înseamnă neîncredere în Cel ce i-a trimis. Să prețuim acest tezaur prea valoros pentru vistieria de lut în care i-a fost dat să sălășluiească.

Comentariul Biblic

Adventist de Ziua a Șaptea

COMENTARIUL BIBLIC ADVENTIST DE ZIUA A ȘAPTEA

Acest CD cuprinde:

- *The Seventh-day Adventist Bible Commentary* (vols. 1-7), traducere în limba română
- *Matthew Henry's Concise Commentary*
- *Bibla* în versiunea Cornilescu
- *Biblia* King James Version
- *Dicționarul explicativ al limbii române*
- Scribe for Theophilos – versiune de evaluare
- Splitter Jack utility – versiune de evaluare

Pentru comenzi:

Uniunea de Conferințe a Bisericilor Adventiste de Ziua a Șaptea din România
Str. Erou Iancu Nicolae, Nr. 38-38A,
Tel. 021 2690338
E-mail: comunicatii@adventist.ro;
eugentanul@gmail.com

Ionel Mardare,
secretarul Asociației
Pastorale,
Conferința Moldova

Întâlnirea editorilor adventiști

GABRIEL DINCĂ

Dorința de a-L sluji cât mai bine pe Dumnezeu și de a împlini eficient lucrarea de răspândire a Evangheliei prin cuvântul scris a reunit la Cernica, în data de 18 decembrie 2005, pe toți editorii adventiști din România. Această întâlnire, organizată de Departamentul de Publicații al Uniunii, a fost precedată de un târg de carte și a constituit a doua ocazie când producătorii de carte adventiști au putut discuta și găsi cele mai bune soluții în acest domeniu. După cuvântul de bun venit, adresat participanților de către fr. Iacob Pop, directorul Editurii „Viață și Sănătate”, fr. Teodor Huțanu, președintele Uniunii, a prezentat o scurtă meditație, având ca mesaj din partea lui Dumnezeu pregătirea poporului pentru a trece Iordanul. „Să ne unim toate forțele pentru realizarea acestei misiuni” a fost apelul lansat de președinte.

După meditație, a urmat prezentarea participanților:

- Uniune: Teodor Huțanu, Ioan Câmpian
- Editura „Viață și Sănătate”: Iacob Pop, Gabriel Dincă, Penue Dibu, Alina Badea, David Iordan
- CARD (centru adventist de resurse și documentare): Beniamin Roșca, Cornelia Dragachis
- Editura „Proteius”: Angela Tămășan
- Editura „Prisma”: Valentin Nădășan
- Editura „Zapis”: Eugen Mândoianu
- Editura „ProLogos”: Cristian Sălcianu
- Editura „AncaPrint”: Emil Simionescu
- Editura „Alege Viața”: Calemia Dragomir
- Tipografie: Sorin Priboi, Craiova
- Librărie – Carte: Valentin Bota
- Revista *Solia Adevărului Prezent*: Ioan Mohora
- Autori: Desideriu Faluvegi, Ion Buciuman, Iosif Varadi, Elena Pridie

Agenda acestei întâlniri a avut în atenție cadrul legislativ cu privire la publicațiile din România, modul de distribuire a cărților în rețeaua de desfacere a bisericii, traducerea și desfacerea cărților Spiritului Profetic, literatura folosită în colportaj și un plan editorial centralizat al tuturor editurilor.

Programul a continuat cu o serie de discuții și hotărâri cu privire la: realizarea unui catalog cu produsele tuturor editurilor, realizarea unei viziuni unitare asupra materialelor de sănătate, constituirea unei asociații a editorilor adventiști, traducerea volumului 12 din seria *Comentariul Biblic A.Z.S.*, care este un compendiu al teologiei adventiste, formarea unui „for” care să gireze cărțile de sănătate, realizarea unui proiect național „Cartea anului”, la care să participe toate editurile,

și să fie organizate târguri de carte, cu ocazia anumitor evenimente ale bisericii.

La încheierea acestei întâlniri, am stat de vorbă cu câțiva dintre participanți.

Curierul Adventist: *Care a fost scopul acestei întâlniri?*

Teodor Huțanu: „Crearea unei familii a editorilor adventiști, în care să ne simțim deopotrivă bine-veniți și folositori. Unitatea pentru misiune, prin urmarea direcțiilor Duhului Sfânt, este un imperativ și în domeniul publicațiilor.”

C.A. *Cum vedeți colaborarea acestor edituri pentru realizarea misiunii Bisericii Adventiste?*

Teodor Huțanu: „Conlucrarea, și nu concurența; întrajutorarea, și nu indiferență; misiunea, și nu profitul sunt premisele garantate ale unei sinergii rodnice, în vederea pregătirii acestei generații pentru întâlnirea cu Ziua Domnului. Cuvântul poate zidi sau răni: Domnul Isus, Cuvântul Întrupat, să inspire și să împuternicească lucrarea de publicații, ca să pună umărul la rezidirea temelior străbune și la vindecarea celor cu inima zdrobită!”

C.A.: *Ce ați așteptat de la această întâlnire? A răspuns așteptărilor dvs.?*

Angela Tămășan: Am așteptat de mult timp această întâlnire, pentru că nu a existat nici o colaborare în domeniul acesta între editurile adventiste. Am constatat că există deschidere din partea bisericii în această direcție a colaborării editurilor și aștept să văd cum se va concretiza. Cred că ceea ce a lipsit acestei întâlniri a fost timpul insuficient pentru discuții. Oricum a fost peste așteptări.

Vali Bota: Văd o deschidere neașteptat de bună în ceea ce privește colaborarea editurilor adventiste și sper ca această deschidere să se finalizeze cu o colaborare fericită.

Ioan Mohora: Cred că a fost o întâlnire necesară și rezultatele se vor vedea în timp. Cred, de asemenea, că ea a răspuns dorințelor fiecărui participant, care produce sau scrie carte, de a se cunoaște pentru o mai bună conlucrare.

C.A.: *Cum v-a venit ideea să organizați și târgul de carte cu această ocazie? Cum apreciați această manifestare?*

Beniamin Roșca: Este o idee veche, de mai mulți ani, care a fost pusă de mai multe ori în proiectele noastre, dar acum s-au întrunit condițiile ca acest proiect să fie realizat.

Judecând după câștigul celor care au beneficiat de această întâlnire, cred că a fost o ocazie foarte bună, mai întâi pentru faptul că oamenii s-au cunoscut, au schimbat impresii și au învățat unii de la ceilalți.

0 adevărată slujire – EDUCAȚIA

Dacă privim retrospectiv în istoria bisericii noastre, putem constata că, de la început, accentul a fost pus pe educația atât a noilor veniți, cât și a copiilor și tinerilor noștri, și putem vorbi chiar de „educația educatorilor” care se făcea periodic, astfel încât lumina primită pentru această nobilă misiune să fie cunoscută de toți și aplicată în procesul educațional. A fost o permanentă preocupare în ceea ce privește formarea de „educatori” adventiști, consacrați și capabili, îndrumați să creeze școli care, la rândul lor, să formeze tineri bine educați, devotați cauzei advente, gata să-și îndeplinească chemarea. De subliniat că, în mod periodic, una dintre cele mai serioase cerințe a acestor programe era aceea ca ele să deschidă mintea și să-i conducă în modul cel mai simplu pe tineri spre adevăr. Interesant că aceste planuri au venit prin niște laici umili, interesați în cunoașterea adevăratei slujiri, conștienți de chemarea lor și de faptul că școala va fi reprezentată în câmp de absolvenți capabili să promoveze lumina adevărului la nivelul la care cursurile i-au instruit. Niciodată un absolvent care ridică pe aproapele din noroiul păcatului nu-l duce mai aproape de cer decât a fost instruit prin cursurile pe care le-a urmat.

Una dintre controversile care a creat dispută și încă mai creează o constituie legătura pe care Cuvântul lui Dumnezeu (Sfânta Scriptură) ar trebui să o aibă cu alte materii din programa analitică. Aceasta a constituit și constituie motivul disputei pe care educatorii au dus-o timp de secole. Liderii de ambele părți ale acestei controverse ar trebui să înțeleagă că succesul programelor de educație în școală depinde de poziția pe care sunt dispuși să o acorde studiului Sfintei Scripturi.

„Mai presus de toate celelalte cărți, Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie studiul nostru, marele manual de studiu, temelia oricărei educații, iar copiii noștri trebuie să fie educați în adevărurile cuprinse în el, indiferent de obiceiurile și deprinderile anterioare. Făcând lucrul acesta, profesorii și elevii vor afla comoara ascunsă – „educația superioară”... Pentru realizarea acestei lucrări trebuie să se așeze o temelie larg cuprinzătoare. Trebuie să se introducă un scop și să i se găsească un loc, iar elevii trebuie să fie ajutați să aplice principiile biblice la tot ceea ce fac.”²

IOAN MOHORA

Una dintre problemele mari cu care ne confruntăm de mai multă vreme este cea a educației, pentru care cred că a sosit timpul ca ea să fie așezată cel puțin pe același plan cu evanghelizarea, dacă nu chiar mai sus. Familiile din biserica noastră trebuie să arate un interes major și responsabil, în sensul de a aplica principiile adevăratei educații, pe care Dumnezeu dorește să o promovăm în formarea tinerilor și a copiilor noștri.

„Mai înainte de a duce solia adevărului prezent în toată plinătatea ei în alte țări, trebuie mai întâi să rupem orice jug. Trebuie să intrăm pe linia adevăratei educații, umblând în înțelepciunea lui Dumnezeu și nu în înțelepciunea lumii. Noi trebuie să educăm, să educăm pentru a pregăti un popor care să înțeleagă solia și să o transmită lumii.”¹

Cercetătorul Sfintei Scripturi poate găsi în istoria vechiului Israel o serie de reforme care au înălțat Cuvântul lui Dumnezeu la locul cuvenit în cămine și în școală, ceea ce l-a condus pe Israel ca națiune să prospere, și popoarele din jur să spună despre el: „Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput” (Deut. 4,6). Apoi, citim că ei „au uitat lucrurile” lui Dumnezeu și „n-au învățat pe copiii lor” (Deut. 4,10) Cuvântul. Acești copii neînvațați „s-au amestecat cu neamurile și au învățat faptele lor, au slujit ideilor lor, care au fost o cursă pentru ei”. Aceasta a însemnat că ideile oamenilor din lume au avut întâietate față de Cuvântul lui Dumnezeu și au avut ca rezultat o așa slăbiciune, încât până și pentru că i-au învățat au fost disprețuiți de aceste popoare.

După o lungă perioadă de întuneric, un efort stăruitor a fost făcut de mulți reformatori (în problema educației) pentru a așeza Cuvântul lui Dumnezeu acolo unde îi este locul – în familie și școală. Ceea ce a urmat a fost că puterea lui Dumnezeu a însoțit acest efort. Dintre aceștia se remarcă Luther și Melancthon, mari reformatori ai secolului al XVI-lea, care au înțeles în mod clar că era imposibil să ai o permanentă reformă religioasă, fără o educație înaltă. Astfel nu numai că au dat atenție învățării poporului, dar ei au dezvoltat un puternic sistem de școli protestante. Această minunată revoluție în educație a fost înfăptuită într-o singură generație, prin punerea în practică a celui principiu etern care spune: „Învăța pe copil calea pe care trebuie să o urmeze, și când va îmbătrâni nu se va abate de la ea” (Prov. 22,6).

Putem constata că succesul reformatorilor s-a datorat modului cum ei au controlat procesul educării tinerilor, prin sistemul doar educațional de școli protestante, care au făcut protestanți din copii și tineri. Așa cum s-a ilustrat în școlile profeților, planul lui Dumnezeu a fost ca școlile creștine să fie leagănul în care să se nască și să crească reformatorii care, după ce au terminat școala, să meargă înainte arzând de zel sfânt în entuziasm, ca să-și ocupe locul de promotori ai acestei reforme. Dumnezeu intenționează ca profesorii să aibă suficientă inspirație și adaptabilitate pentru a face o legătură sănătoasă între materia ce o predau și reformă.

Pentru atingerea acestor obiective, în educație a fost și este nevoie de profesori, bărbați și femei consacrați și capabili de o remarcabilă forță, care și-au făcut cunoscute în mod clar și sincer convingerile lor. Acești oameni chemați să fie profesori trebuie să fie deosebit de practici în gândire, cercetare și opinie.

Cred că mulți ne-am pus întrebarea cu privire la această perioadă de timp pe care o trăim, la libertatea de care beneficiem de peste cincisprezece ani, dorind să înțelegem care este voia lui Dumnezeu, ce cere El de la noi în mod individual și ca biserică? În mod sigur, acesta este un timp serios pentru noi toți, un timp în care fiecare laic, pastor, profesor, student etc. trebuie să hotărască poziția față de principiile adevăratei educații. Trebuie să fim de acord să ne conformăm luminii de care beneficiem din belșug și să înțelegem că aceasta este o problemă de viață de și moarte.

Doresc să exemplific unde poate duce neîncrederea și scepticismul, adesea, uimitoarea manifestare de imaturitate care stau în mod constat la pândă, gata să anihileze din pomire orice formă de încredere justificată în succesul adevăratei educații.

Patru puncte pe care le conține o notă oficială din 1887 rezumă în mod sintetic, dar neechivoc, gradul de nepregătire care-i caracterizează pe cei care, din anumite motive, ar fi trebuit să se considere „cercuri calificate”. Nota se intitula: „Nu, telefonului lui Bell” și avea în conținutul celor patru puncte următoarele:

1. „Telefonul a fost numit astfel de inventatorul său, A. G. Bell, care consideră că într-o zi va exista câte unul în toate casele și pe toate birourile.

2. Bell este numai un „purist al sunetului”. Cu toate acestea, el susține că a descoperit un instrument de comunicații, de o imensă importanță practică.

3. Ideea de a instala instrumentul său în toate casele și în toate birourile... este o pură fantezie...

4. Iată de ce considerăm de datoria noastră să nu recomandăm nici o investiție în proiectul lui Bell. Nu punem la îndoială că, în anumite împrejurări, descoperirea lui s-ar putea

dovedi utilă, dar previziunile referitoare la tipul și amploarea pe care Bell le are în vedere cu atâta naivitate sunt fără îndoială deplasate.”³

Textul reproduș constituie memorandumul distribuit pentru pregătirea unei reuniuni a directorilor din cadrul companiei „Western Union Telegraf”, care a avut loc în 1887. A trebuit să treacă o sută de ani care să confirme astăzi că telefonul lui Bell este aparatul nelipsit din casă și de pe birouri. Prin urmare, să pună într-o poziție destul de neplăcută aspectul grosolan al aprecierilor făcute de experți amintiți.

În urmă cu patru secole, împins de temeri, G. W. Leibniz scria: „Mă tem că vom rămâne multă vreme în actuala noastră confuzie și sărăcie din vina noastră. Mă tem chiar că, după ce ne-am epuizat inutil curiozitatea, fără să obținem din experimentările desfășurate nici un câștig mai palpabil pentru fericirea noastră, lumea va obosi și, împinsă de o pornire fatalistă, va recădea în obiceiuri barbare. Și la acest rezultat va contribui, probabil nu în mică măsură, acea oribilă cantitate de cărți fără valoare, care crește neîncetat...”, probabil va deveni în viitor la fel de reprobabil să citești o carte pe cât era de laudabil în trecut.”⁴

Prin urmare, o strategie, o cunoaștere. Așadar, educație. Deci, mai ales și în primul rând, școala. Cu cât baza de cunoaștere a principiilor adevăratei educații va fi mai vastă, mai totală și mai intensă cu atât mai mare va fi posibilitatea atingerii obiectivului eliberării din întuneric a copiilor și a tinerilor și îndreptarea lor pe calea mântuirii. Aceasta este sarcina fără precedent care se ridică în fața laicilor, a pastorilor, a profesorilor de acum, a tuturor celor ce consideră că au o răspundere.

Bibliografie

1. E. G. White, *Mărturie*, vol. 6, p. 131-135.
2. *Idem*, p. 135, 131.
3. *De la Silex la Siriciu*, „Giovani Giovannini”, Ed. Tehnică 1989, p. 138.
4. Gutenberg, *Gottfried Wilhelm Leibniz* – 1981, Milano, p. 333.

Ioan Mohora, prezbiter,
comunitatea Popa Tatu,
București

CEL MAI FRUMOS SABAT

Într-una dintre prelegerile Săptămânii de Rugăciune din 2005 se punea o întrebare: „Care a fost cel mai frumos Sabat din viața ta?”

Această întrebare a stăruit mult timp în mintea mea și m-a determinat să aștern pe hârtie cele relatate mai jos. Sabatul din 7-9 octombrie 2005 – când a avut loc Congresul Colportorilor – a fost cel mai frumos Sabat din viața mea, un Sabat după care tânjiseam mult. În sufletul meu au țâșnit atunci adevărate izvoare de apă vie, ca într-un pământ uscat, din care au răsarit apoi pomi încărcăți de fructe cu gust de Eden – cu gust de pace, de laudă, de bucurie scăldată în lacrimi și de dragoste divină.

Tot în acea prelegere se făcea referire la samariteanca de la fântâna lui Iacov, un eveniment care a produs o schimbare radicală în viața cetății, cunoscut de noi azi ca fiind „trezirea din Samaria”. Cu smerenie în suflet mă rog: „Doamne, fă și azi la fel!”

Cred că nu ne-ar strica să ne gândim la întâmplarea cu samariteanca – poate avem puncte comune cu cei de atunci – pentru că și noi avem mare nevoie de reînnoire. Putem să fim și noi „samariteni” – știm despre Mesia, vorbim despre Mesia, cântăm despre El și-L așteptăm să revină – dar să ne lipsească esențialul: întâlnirea personală cu Apa Vieții.

Sabatul de care am amintit a fost pentru mine întâlnirea de la fântâna lui Iacov. M-am simțit acea samariteancă fără rang, fără putere de influență, nu prea avută, cu păcate, cu nevoi, dar cu un drum care are la un moment dat o fântână.

Dar cum se spunea în prelegere, Domnul Hristos mai întâi cere – în cazul meu timpul său special, Sabatul – ca apoi să dea. În fiecare zi mă întâlnesc cu Domnul prin „apa vie” de la fântână. El „trebuie” să treacă prin Samaria ca, așezându-Se la fântână, să-mi ceară inima mea goală, în care să toarne apa vie, ca să nu-mi mai fie sete niciodată.

Înainte de a pleca la această întâlnire a colportorilor de la Stupini, am ingenuncheat, rugându-L pe Domnul să ne ajute să fim nedespărțiți, într-o comuniune neîntreruptă. Mi-era tare dor de frații colportori din țară, pe care nu-i mai văzusem de un an. Am fost în jur de două sute, a adevărată biserică. La un moment dat, m-am gândit la o soră din Pitești și i-am păstrat un loc în camera unde eram deja cu o soră din București. Marea mea bucurie a fost atunci când am aflat că gestul meu era un răspuns la rugăciunea ei de a găsi un pat liber. Atunci, inima mea, a început să cânte un imn al bucuriei care nu a încetat pe tot parcursul întâlnirii. Nu știu dacă ați simțit vreodată așa ceva!

Deși avusesem destule experiențe cu Domnul, în care am primit ocrotire, hrană, putere de viață și de slujire, rezolvări nebănuite la probleme personale dificile, când mi-a venit rândul, n-am putut spune decât atât: „Îi mulțumesc Domnului, Lui I se cuvine toată lauda, eu sunt nimic!”

Mare mi-a fost bucuria să aud destule persoane spunând doar atât. Cântările se înălțau din inimi care doreau să-L laude pe Dumnezeu, pentru că aveau motive

concrete. Poeziile erau ca un ecou al recunoștinței inimilor prea pline de prezența Sa.

Experiențele au curs și ele până la ora 23:00 când, de fapt, am considerat să luăm pauză până duminică dimineață.

Aminurile nu se cereau cum se întâmplă uneori „pe la noi, prin cetate”. Ele țâșneau firesc și cu putere la rugăciune, la prezentarea experiențelor și a Cuvântului de la ora 11:00.

Predica n-a fost nici monotonă, nici îndemnând la pace (într-un timp când dușmanul caută să ne înghită), nici din cărți, ci doar din Carte. Slujitorul Cuvântului credea și mărturisea că „Domnul Își va sfârși lucrarea repede și pe deplin” (...). Acest lucru îl vede mai clar acolo, la Stupini, după ce a auzit experiențele din lucrarea de colportaj.

Nu-mi amintesc de vreo față posomorâtă, ci, dimpotrivă, bucuria sfântă strălucea cu putere. Este o mare deosebire între a face ceva pentru că trebuie și a face pentru că așa simți și vrei.

Ordinea, disciplina, regulile în cadrul desfășurării închinării sunt necesare, dar, dacă sunt doar forme goale fără inima celor adunați, ele nu mișcă, nu conving pe nimeni, poate doar împietresc într-un fariseism laudicean, periculos.

După-amiază, ne-am împărtășit în cameră experiențe, probleme, rugându-ne unii pentru alții, adăugând la lista personală noi motive de rugăciune. Îi simțeam atât de aproape de mine, luptând împreună, îi simțeam frați. Am ieșit apoi în curtea cu pomi fructiferi. Priveam la ceilalți care se bucurau la fel ca mine de binecuvântările naturii – aer, verdeață, soare, liniște. Nu-i tulbura nimic, nu-i stresa nimic, nu-i zorea nimic. Am făcut și poze. Simțeam dragostea celorlalți ca pe un cuib călduros și ocrotit.

N-am văzut scaune în capelă, „proprietate personală”, n-am auzit

Experiența ta, experiența bisericii tale

Care sunt experiențele pe care le-ați avut în ultimul timp cu Dumnezeu? Cum a lucrat Domnul în viața dumneavoastră și a bisericii

din care faceți parte? Ne puteți spune una dintre ele? Dacă aveți astfel de experiențe, vă invităm să le scrieți și să le trimiteți pe adresa:

Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București; e-mail: curierul@adventist.ro

RUGĂ

Doamne,
Când îmi vei pune inima în cumpănă
S-o vezi în dreptate cât e de grea.
Ca să nu fie găsită prea ușoară,
Pune și crucea Ta lângă ea.

Când sufletul meu îl vei măsura,
Să vezi dacă se potrivește pentru Împărăție,
Aducă la el și crucea Ta,
Să capete mărirea intrării-n veșnicie.

Când mă vei număra
După gânduri și cuvinte și fapte,
Numără Doamne-n dreptul meu și crucea Ta.
În loc de șase, să mă afli șapte
Sub steagul celor de șaptezeci de ori și de ori
Și de-o vecie de ori câte șapte.

Sau..., Doamne, și mai bine,
Nu pune crucea Ta lângă mine,
Ci minunat, cumva,
Ascunde-mă pe mine-n crucea Ta.

Benone Burtescu

ESTE OARE TIMP?

Tot ce am învățat în acest an este că avem timp.
Este timp pentru toate...
Este timp ca zilnic să purtăm măști,
Iar apoi să nu ne mai recunoaștem pe noi înșine.
Este timp să ne îngropăm gândurile în muncă
Și să uităm gândurile de acasă...
Este timp pentru griji cotidiene,
Dar nu este timp să găsim cotidianul din noi, pentru că trăim în trecut.
Este timp să mori în fiecare secundă,
Dar fără a cunoaște scopul sau cauza.
Este timp să faci afirmații filozofice,
Fără a cunoaște însă nimicnicia plămădirii tale...
Este timp pentru toate...
Avem timp să plângem,
Iar apoi să râdem de durere,
Avem timp să fim indiferenți
Și să nu plătim pentru asta.
Am învățat unele lucruri, în acest an, pe care vi le împărtășesc și vouă!
Am învățat că este de prisos să spui "Priviți spre Dumnezeu!"
Dacă nu îi înveți pe cei cărora li te adresezi cum trebuie să privească;
Am învățat că degeaba te uiți spre Dumnezeu,
Dacă nu te abții de la nici o plăcere, și fără să îți înăbuși mânia.
Am învățat că repetăm întruna Numele lui Dumnezeu,
Dar continuăm să rămânem stăpâniți de patimi,
Fără să facem nimic spre a ne dezrobi de ele.
Am învățat că, fără adevărata credință din sufletul nostru,
Dumnezeu nu este decât un cuvânt...
Am învățat să trăiesc viața,
Citind drumul din mâinile lui Isus.
Am învățat să ne complacem să trăim în păcat
Confundând în fiecare clipă pământul cu cerul.
Am învățat că nemurirea nu mai este veșnică,
Ci se risipește precum fumul printre sufletele cenușii ale oamenilor...
Am învățat că prieten îți este cel care devine umbra ta
Și nu se clatină la fiecare bătaie de vânt...
Am învățat că iertarea închide rana pământului,
Iar cei iertători se înalță spre cer...
Am învățat să iubesc,
Ca să pot să fiu iubită...
Am învățat să respir viața prin fiecare por al ființei mele,
Pentru că Isus Se naște în fiecare an, în ieslea din inima mea.
Am învățat să trec peste prăpăstii,
Pentru că Dumnezeu mă ține de mână!

Oana Păun

nici vorbe deșarte sau glume..., nici
persoane care să rămână în cameră,
eventual dormind în timpul închinării
comune.

Mai e destul până să crească aripi,
dar ceva este sigur: dorința sinceră de a
fi plăcuți Lui, printr-o viețuire și slujire
pline de dragoste. Este ceea ce-I putem
da, ca să putem primi. Duminică,

înainte de plecare, împreună cu câțiva
prieteni, însuflețiți de aceleași dorințe,
am intrat în capelă și, ingenunchind,
am mijlocit încredințându-ne unii pe
alții în mâna Domnului.

Da, am fost samariteanca aceea
căreia, într-un Sabat, Mântuitorul i-a
acordat mare har. Și de ce nu, pot fi
samariteanca aceea care, în timp ce

povestesc celor din cetate despre toate
câte mi-a dat Domnul, El să producă
o redeşptare și în cetatea noastră.
Ba mai mult, să ne
împlinească cele scrise
în Ioan 4,39-42.

Doina Vițelaru,
comunitatea Foișor,
București

A MUNCII

sau

a nu munci?

ECATERINA PAVEL

Acum o lună, am citit un lucru interesant, pe care vreau să vi-l împărtășesc: „*Trout scrisese o carte despre un pom care făcea bani. Pomul avea bancnote de douăzeci de dolari în loc de frunze, obligațiuni în loc de flori și diamante în loc de fructe. Atrăgea o mulțime de oameni, care se omorau între ei la rădăcina lui, transformându-se astfel într-un foarte bun îngărășământ. Așa merg lucrurile.*” (Kurt Vonnegut – *Abatorul cinci*)

Dacă acest lucru ar fi real și s-ar întâmpla în România, oamenii ar fi uimiți. Unii s-ar mira, pentru că neînțelepții de la rădăcina copacului își pierd timpul și viața luptându-se, în loc să-și petreacă vremea în huzur și voie bună, în meditație molcomă și tolănită, așteptând în tihnă să vină toamna și să le pice câte un fruct-două, care le-ar asigura destul pentru traiul comod de peste an. Ceilalți români s-ar mira din alt motiv: că, din câți se bat la rădăcină, nu e nici măcar unul care să fi ieșit învingător și să câștige toată grozăvia aia de avere. M-am referit aici la români ca exponenți a două vederi diferite despre lume, muncă și câștig material: balcanismul și capitalismul. Asta pentru că nu putem face abstracție de cultura noastră, esențială în trasarea unei direcții și a unei etici de viață. Până mai ieri, oamenii s-ar fi întins pe o rână, așteptând și mimând... Așteptând salariul (mic, ce-i drept) și mimând munca (pe măsura salariului, la fel de drept). Astăzi, însă, se constată un alt spirit: câștigă cine poate! Și oamenii se împung delicat cu coatele, se calcă în picioare, cu fine atenționări și scuze grijulii, pun piedici nevinovate celor din fața lor... ca să le poată lua locul. Ce se întâmplă de fapt și ce implică această schimbare?

Spirit răsăritean sau occidental?

Comunismul și tutela răsăriteană de până acum câțiva ani au adus în conștiința românului ceea ce putem numi drept „ascetismul muncii”. Acest spirit răsăriteano-balcanic din care ne-am hrănit noi, ca popor, este tributary unei concepții profunde despre lume, concepție provenită (normal!) din cultura greacă. Este vorba de dihotomia trup-suflet și tot ce decurge de aici: sufletul nostru, spune ea, este robul unui corp stăpânit de vicii și de patimi. Pentru a-l putea elibera, tot ce trebuie să facem este să ținem trupul în frâu, nehrănindu-i poftele și refuzându-i plăcerea. Or, dacă ne gândim la muncă, la munca serioasă și perseverentă, nu putem să nu remarcăm că ea are ca rezultat bunăstarea, fiindcă orice efort este încununat de roade. Dar tocmai bunăstarea, spune spiritul răsăritean, este dușmanul sufletului, fiindcă îl trage spre nimicnicie. Munca, spiritul chibzuit și economic, perseverența și seriozitatea aduc bogăție și belșug. Iar bogăția atrage după sine mândria, patima și dragostea de lume. Iată de ce balcanismul propune ca soluție o anumită relaxare, un spirit lax, pentru ca, prin constrângerile materiale ale trupului, sufletul să se poată înălța și elibera.

La polul opus se află capitalismul, a cărui trăsătură primordială o reprezintă competiția. Până mai ieri, un student care voia să se apuce de învățat cu o lună înaintea sesiunii era descurajat și convins de colegii lui să o lase pe ultima seară. Asta ca nici ei să nu fie nevoiți să se gândească la muncă... Astăzi, lucrurile stau altfel: dacă studentul respectiv declară că se apucă să parcurgă materialele pentru examenul de peste trei săptămâni, toți ceilalți intră într-un

soi de fierbere, într-o febră a studiului, pentru ca nu cumva să fie devansați. Iată, de fapt, diferența formală: în timp ce balcanismul înseamnă pasivitate în muncă și activitate în descurajarea efortului și a inițiativei, capitalismul este structurat exact invers, fundamentându-se pe escaladarea în spirală, deci pe întrecere și competiție. Nici unul, nici altul nu sunt însă de blamat sau de aplaudat.

Semnal de alarmă

Și ajung acum la tragerea semnalului de alarmă. Biblia ne învață ca trebuie să facem totul ca pentru Dumnezeu și că omul credincios „tot ce începe duce la bun sfârșit”. Munca este și rămâne necesară, iar Dumnezeu ne promite binecuvântarea muncii noastre și a roadelor sale. Ne-au fost dați niște talanți (resurse și capacități), iar datoria noastră este să-i înmulțim prin muncă, fiind conștienți, totodată, că nici talanții, nici rodul muncii noastre nu ne aparțin. Există aici trei pericole:

În primul rând, să nu valorificăm talanții, motivând că munca nu este necesară, din motivele enunțate mai sus, și bazându-ne pe faptul că Domnul ne ocrotește oricum. Mai mult, direcția răsăriteano-balcanică promova sărăcia voluntară, obținută prin inactivitate și motivată de așteptarea unei alte lumi, de factură spirituală. Și astăzi sunt creștini care declară că Îl așteaptă pe Isus și lasă totul baltă, preocupându-se de... nepreocupare. (Primii creștini, însă, nu se îndeletniceau cu statul degeaba, vezi exemplul lui Pavel).

Leșind în
întâmpinarea
ideii că un

creștin trebuie să fie preponderent ascet în privința muncii, Luther însuși spunea că, dacă ar ști că Isus ar reveni mâine, el astăzi ar sădi un pom. Blamarea sau fuga de muncă nu este semnul unui creștinism autentic, chiar dacă se dezvoltă sub umbrela așteptării zilei celei mari a revenirii.

În al doilea rând, dacă întorcem moneda pentru a-i vedea și cealaltă față, observăm că, uneori, se întâmplă să muncim, dar să uităm că talanții nu ne aparțin, așa cum nici valorificarea lor nu se face decât prin puterea Domnului. Este un pericol care îi paște pe toți cei ce sunt conștienți de datoria lor față de Dumnezeu și față de semenii: să faci, să faci cât mai mult pentru alții și să-ți asumi realizările. Să lucrezi pentru Dumnezeu, dar fără El și fără conștiința puterii Sale și a recunoștinței pentru faptul că putem munci. Când uităm că lucrăm – nu pentru noi, ci pentru Dumnezeu și pentru semenii – când ne asumăm puterea și înfăptuirea, noi ne epuizăm sub ideea de muncă, pierdem călăuzirea cerului, devenind niște mici despoți în cercul nostru de existență.

De aici decurge și ultimul pericol: înmulțirea talanților noștri poate deveni foarte ușor un scop în sine. Astăzi este la modă să spui că nu ai timp, să fii disponibil de dimineața până seara, în interesul serviciului și în detrimentul altor sectoare. Mario Vargas Llosa făcea o afirmație care dă de gândit: „*Ne-am înșelat atunci când am spus că nu putem trăi fără religie. Putem trăi fără religie, însă doar o înfimă*

minoritate este capabilă să o înlocuiască prin cultură”. Ce se întâmplă, de fapt? Omul este structurat, în esență, pe trei coordonate psiho-afective: pragmatic, estetic și religios, și acestea ar trebui să fie în echilibru. Lucru imposibil, din moment ce păcatul a adus vrăjmășie și în noi, împingându-ne spre o extremă sau alta. Așadar, una dintre aceste coordonate se dezvoltă în detrimentul celorlalte. M. V. Llosa vedea înlocuirea religiei prin cultură ca o soluție pentru lipsa de sens. Dar în estetic se refugiază prea puțini oameni, așa că putem conchide că cea mai ușoară metodă de a suplini nevoia de Dumnezeu este plonjarea în pragmatic, mai ales că am devenit o societate care consumă mai mult decât câștigă. Inșă, dacă alegi să-L pierzi pe Dumnezeu pentru un câștig intelectual sau pentru unul material, esențialul este că L-ai pierdut pe Dumnezeu. Când bogăția devine scop în sine, munca devine un tiran, și omul nu se va putea bucura de realizări.

Esența tuturor lucrurilor

Ajung astfel la esența tuturor lucrurilor – **a te bucura** de rodul muncii tale: „Cine, în adevăr, poate să mănânce și să se bucure fără El?” (Ecl. 2,25) Poate părea ciudat ca o întrebare să constituie concluzia unei analize. Dar ea exprimă foarte bine ceea ce m-am străduit să spun în atâtea cuvinte: anularea muncii înseamnă anularea mea ca binecuvântare pentru alții. Muncesc, produc, dau mai departe spre folosul celorlalți. Ai multe daruri? Muncește, pentru a-i binecuvânta și pe cei din jur, dar nu te îngropa în muncă și nu-ți însuși meritele. Și mai ales, fii atent ca munca ta să aibă acea sfințenie, acea doză de creștinism care să te pregătească pentru revenirea lui Isus și care să servească la slujirea celorlalți. „Noi muncim, în adevăr, și ne luptăm, pentru că ne-am pus nădejdea în Dumnezeu viu, care este Mântuitorul oamenilor, și mai ales al celor credincioși.” (1 Tim. 4,10)

Munca ta să aibă acea sfințenie, acea doză de creștinism care să te pregătească pentru revenirea lui Isus și care să servească la slujirea celorlalți.

Ecaterina Pavel,
redactor RVS,
Brașov

ȘI

SĂNĂTATEA

ALIMENTELE MEDICAMENT

Enzimele de faza a II-a inhibă dezvoltarea celulelor canceroase

Inceputul Noului An ne readuce în viață dorința de a avea o deplină sănătate, fizică, mentală și spirituală. Nu vom putea prezenta reforma sanitară, dacă nu suntem pe deplin convingși de importanța vitală pe care o are influența alimentației în relația noastră cu Dumnezeu, cu semenii și cu noi înșine. Ce mâncăm, ce nu mâncăm, cum mâncăm, când mâncăm sunt doar câteva întrebări practice, la care răspundem în fiecare zi în fața familiei, a semenilor și a Cerului. Chiar și părintele medicinei, Hipocrate, recomanda ca „alimentele voastre să vă fie medicamente și medicamentele voastre să vă fie alimentele”. Cunoaștem „piramida alimentară”, dar suntem convingși că aceasta este soluția inspirată pentru prevenirea îmbolnăvirilor? În acest articol, voi prezenta doar câteva argumente pentru consumul din belșug al legumelor și fructelor pentru prevenirea și tratamentul adjuvant al cancerului și al altor boli degenerative.

Studii recente

Studii efectuate recent la universitățile Johns Hopkins din SUA și Tsukuba din Japonia arată că prezența unor enzime speciale, provenite din legume și fructe, sunt capabile să neutralizeze și să înlăture substanțele cancerigene din corp. Descoperirea acestui fapt are șanse mari să devină o metodă eficientă de reducere a riscului de cancer. Potrivit dr. Karen Collins, de la Institutul American de Cercetare a Cancerului, cercetătorii vor încerca să pună la punct noi medicamente care să mărească acest efect al respectivelor enzime. Consumul de fructe și legume scade riscul de cancer, prin aportul de vitamine, minerale, enzime și de alți nutrienți pe care acestea îl aduc organismului și care ajută la creșterea imunității și la neutralizarea atât de periculoșilor radicali liberi

Efecte benefice

Pentru a-și putea exercita efectul dăunător asupra ADN-ului celulelor în care pătrund, substanțele cancerigene trebuie să fie mai întâi activate. În urma cu câțiva ani, oamenii de știință au descoperit că anumite enzime de faza a II-a pot detoxifica compușii cancerigeni înainte să fie activați. Dr. Paul Talalay a descoperit că o substanță nutritivă din broccoli, numită sulforafan, poate determina creșterea nivelurilor acestor enzime protectoare, iar cercetările ulterioare au identificat multe alte astfel de substanțe. Dr. Talalay și colegii săi au publicat, în *Proceedings of the National Academy of Sciences* din SUA, rezultatele unor studii noi, pe care le-au efectuat, referitor la modalitatea prin care celulele controlează activitatea enzimelor de faza a II-a. Deși broccoli a beneficiat de publicitatea inițială, întreaga familie a legumelor crucifere conține o varietate de substanțe înrudite, ce stimulează enzimele de faza II-a. Conopida, varza, ridichea și varza de Bruxelles fac parte din aceeași familie. Compușii protectori pe care îi conțin sunt eficienți atât în cazul consumării legumelor în stare crudă, cât și gătită.

O parte din efectele benefice pentru sănătate ale usturoiului se datorează unor compuși fitochimici, numiți sulfizi de alil, o altă categorie de substanțe care stimulează enzimele de faza a II-a. Ceapa este, de asemenea, o sursă valoroasă de astfel de substanțe protectoare.

Dietă cu risc redus de cancer

Fructele și legumele ne oferă o gamă largă de substanțe nutritive și compuși fitochimici, care ajută la prevenirea cancerului. Acidul elagic din fructele de pădure, struguri și nuci stimulează producția de enzime de faza a II-a și același efect îl au și fenolii din fructele de pădure, citrice și din unele plante medicinale. Institutul American de Cercetare a Cancerului subliniază că cea mai sigură cale de a obține protecția constată în studiile asupra persoanelor cu risc redus de cancer este să mâncăm ceea ce mănâncă ei, adică o hrană bazată în principal pe vegetale, în centrul căreia se află toate legumele, fructele, cerealele integrale și leguminoasele, la care se pot adăuga integratorii alimentari sau suplimentele nutritive.

Alături de crucifere, un aport deosebit de important, îl au flavonoidele și carotenoidele, prezente în legume și fructe, așa după cum a descoperit și dr. Arthur Furst, întemeietorul toxicologiei și al chimioterapiei. Flavonozii sunt antioxidanți puternici, cu acțiune de „măturare” a radicalilor liberi, au o importantă acțiune antiinflamatoare, reduc apariția bolilor cardiovasculare și cresc imunitatea organismului. Surse bogate în flavonoide sunt merele, mustul nefermentat de struguri, explicând astfel și „paradoxul francez”, perele, portocalele, lămâile, grapefruitul, afinele, murele, varza, pătrunjelul, usturoiul, ceapa, prazul, menta, cimbrul, tarhonul, pătrunjelul, mărarul, feniculul, polenul de albine. Carotenoidele, numite așa deoarece dau culoarea specifică a morcovilor, sunt pigmenții galbeni, portocalii și roșii, care se găsesc în fructe și legume. Sursele de carotenoide sunt în roșii, morcovi, spanac, ardei, căpșuni, caise și piersici. Carotenoidele neutralizează radicalii liberi, vinovați de stresul oxidativ, reduc riscul bolilor cardiovasculare, reduc riscul îmbolnăvirii de cancer, în special cancer de piele, plămâni, vezică urinară, sân, esofag și stomac, acționează ca protectori ai retinei, ajutând la prevenirea cataractei și a degenerescenței maculare, blochează procesul inflamator al pielii, indus de lumina solară și care duce la apariția ridurilor. Atenție însă la conținutul mai mare în glucide la unele carotenoide, cum ar fi: morcovi, dovleac și sfeclă roșie, în cazul diabeticilor!

Cruciferele, flavonoidele și carotenoidele sunt elemente fundamentale în prevenirea și tratarea cancerului și a bolilor degenerative ale secolului 21, care se găsesc din belșug în fructele și legumele oferite nouă ca hrană de către Bunul Dumnezeu. Cele mai eficiente și recomandate surse de crucifere, flavonoide și carotenoide sunt cele naturale sau extrase din lanțul alimentar uman. De ce? Pentru că nu am auzit niciodată ca cineva să mănânce o supă sau un compot făcut din coajă de pin alb sau din alge.

Și nu în ultimul rând..

Să nu uităm sfatul dat de Spiritul Profetic, prin Ellen White în cartea *Divina vindecare*, p. 295, care este acum confirmat și de știința și cercetarea medicală. „Cerealele, fructele, nucile și legumele constituie dieta aleasă pentru noi de Creatorul nostru. Aceste alimente, pregătite într-un mod cât se poate de simplu, sunt cele mai sănătoase și mai hrănitoare. Ele dau tărie, rezistență și vigoare intelectului, pe care o dietă mai complexă și mai stimulatorie nu le poate da.”

Dr. Cristina Dăscălescu
medic specialist în
medicina de familie,
competență în
api-fitoterapie

Olimpiada de religie – faza locală

Reamintim că Olimpiada de religie, Faza pe Conferințe va avea loc în data de 19 martie 2006, iar faza națională între 14-16 aprilie 2006.

Bibliografia este următoarea:

Pentru grupa claselor V-VII:

- Geneza
- 1 Samuel
- Evanghelia după Ioan
- Epistola lui Iacov
- *Patriarhi și Profeți*, capitolele 11 – Chemarea lui Avram; 12 – Avram în Canaan; 13 – Încercarea credinței.

Pentru grupa claselor VIII-X:

- Geneza
- 1 Samuel
- Rut
- Evanghelia după Ioan
- Epistola lui Iacov
- Apocalipsa 1-14
- *Hristos, Lumina lumii*, capitolele 71 – Un serv al servilor; 72 – În amintirea Mea; 73 – „Să nu vi se tulbure inima”.

Pentru grupa claselor XI-XII:

- Geneza
- 1 Samuel
- Rut
- Evanghelia după Ioan
- Epistola lui Iacov
- Apocalipsa
- *Tragedia veacurilor*, capitolele

37 – Scripturile, o apărare sigură;
38 – Ultima avertizare; 39 – Timpul strămtorării; 40 – Poporul lui Dumnezeu salvat.

Texte de memorizat pentru toate categoriile de vârstă:

- Geneza 1,27-29; 2,1-3; 12,1-3
- 1 Samuel 3,1-4.10
- Ioan 1,1-3.12.14; 14,1-3
- Iacov 3,2-6
- Apocalipsa 3,18-21; 14, 6-12; 21, 1-4

Alte amănunte se pot obține de la directorii de educație ai Conferințelor:

• **Banat:** Mihai Maur – 0740.116.184; e-mail: maur.mihai@gmail.com; mihaimaur@hotmail.com sau Lucian Mercea – 0740.116.198; e-mail: Mercea_lucian@k.ro

• **Moldova:** Remus Soare – 0740.504.163; e-mail: remus@advent7.ro

• **Muntenia:** Romică Sârbu – 0741.079.324; e-mail: romilori@adventist.ro; romicasirbu@yahoo.com

• **Oltenia:** Constantin Popescu – 0745.205.139; popcon1953@yahoo.com

• **Transilvania de Nord:** Romeo Asanache – 0742.206.739; romeoasanache@adventist7.ro; arg_dje@yahoo.com

• **Transilvania de Sud:** Valentin Cucu – 0746.007.035; valencu@trasud.ro (Valeriu Petrescu / Departamentul Educație)

Deschiderea Sola Scriptura la Iași

În ziua de 12 ianuarie 2006, a avut loc deschiderea oficială a Filialei Sola Scriptura Iași, cu librărie și bibliotecă. La acest eveniment au participat personalități din lumea politică, culturală și religioasă a orașului. Evenimentul a fost mediatizat de TVR Iași și Radio Iași. Din partea bisericii, ne-am bucurat de prezența unei echipe venite de la București: Beatrice Lospa, David Iordan, Iacob Pop și Penuel Dibu, iar din partea Conferinței au participat frații Marius Munteanu, Ciprian Iorgulescu, Benone Catană și Livia Moraru. Alături de celelalte alocuțiuni, au transmis un cuvânt de mulțumire către Dumnezeu și sponsorii principali ai proiectului, Familia Costel și Luminița Niță.

În cele 3 luni care au trecut de la deschiderea campaniei de toamnă Sola Scriptura în Iași, prin efortul comun și binecuvântarea lui Dumnezeu au fost înscriși 514 cursanți la cele cinci programe oferite de INSTITUTUL SOLA SCRIPTURA, institut pe care ni-l dorim un centru cultural creștin de excepție. Institutul de Studii Biblice prin *Correspondență Sola Scriptura*, Iași poate fi contactat: C.P. 797, O.P. 3, Iași, cod 700137 sau solascripturaiasi@gmail.com (Daniel Răstoacă / AARC Moldova)

Ș T I R I

Lansare CD:

Comentariul Biblic A.Z.S

Marți, 17 ianuarie 2006, în capela Institutului Teologic Adventist s-a desfășurat un eveniment cu totul deosebit, mult așteptat de adventiști din România, și anume lansarea CD-ului care conține *Comentariul Biblic Adventist* în limba română. La evenimentul de marți au participat: Comitetul Uniunii Române, pastorul Dumitru Popa, studenți și cadre didactice de la ITA.

Visul și viziunea de a avea *Comentariul Biblic Adventist* s-au născut în urmă cu o jumătate de secol, în inima și mintea directorului

departamentului de cărți de la Casa de Editură „Review and Herald”, J. D. Snider. Multă vreme, ideea producerii unui comentariu biblic cuprinzător părea imposibil de realizat. Realizarea celor 7 volume de comentarii a durat aproape 5 ani, ultimul volum, 7, fiind publicat în 1957.

Nevoia comentariilor biblice în limba română s-a resimțit și între adventiștii din România. Fr. Dumitru Florea a luat inițiativa și s-a dedicat muncii colosale (între anii 1973-1986) de traducere a celor 7 volume. Nu a reușit să termine integral traducerea, ultimul volum fiind terminat de către frații Dumitru Popa și Gheorghe Indricău. În anul 2004,

a fost demarat proiectul de realizare a *Comentariului Biblic A.Z.S.* în limba română, în format electronic, sub coordonarea lui Eugen Tanul.

CD-ul include: *Comentariul Biblic Adventist de Ziua a Șaptea* (7 volume), *Biblia* – traducerea Dumitru Cornilescu, *Biblia* – versiunea King James, *Dicționarul explicativ al limbii române*. (Magyarosi Barna / AARC)

O nouă biserică în Cluj

57 de credincioși adventiști, împreună cu invitații lor, s-au adunat pentru prima dată, vineri seara, 20 ianuarie, într-o sală publică: Clubul CFR din Cluj Napoca. Scopul declarat a fost acela de a încheia un

La născut

ADAM ENGELHARDT

Profund îndurerăți, anunțăm decesul pastorului Adam Engelhardt, în urma unui tragic accident de circulație, care a avut loc duminică seara, 18 decembrie 2005, la ieșirea din Timișoara, ca urmare a coliziunii cu un autoturism care circula cu viteză excesivă.

Născut pe data de 12 ianuarie 1955, în comuna Sintea Mare din județul Arad, a făcut studiile elementare în localitatea natală, iar liceul în orașul Chișineu-Criș. Încheie legământ cu Domnul, prin botez pe 17 septembrie 1974. În anul 1976, se înscrie la cursurile Seminarului Teologic Adventist din București, cursuri pe care le finalizează în anul 1980.

S-a căsătorit cu sora Doina Năstăsescu, pe data de 8 octombrie 1980, Dumnezeu binecuvântându-le căsnicia cu trei copii minunați: Lucia, Edwin și Norbert.

A fost angajat ca pastor al Bisericii Adventiste la data de 1 ianuarie 1981 și a fost hirotonit pe data de 9 martie 1985. A lucrat ca pastor al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea în Deva, Curtici, Lugoj și Timișoara. Între anii 1989-1992, a slujit ca secretar al Conferinței Banat, iar în perioada 1992-1998, a fost președintele acestei instituții.

A fost un om cald, prietenos, pasionat de construirea caselor de rugăciune, evanghelizare și dispus să ajute pe oricine, oricând. Ultimul său vis a fost ridicarea unei case de rugăciune pentru biserica locală Timișoara IV, o biserică formată preponderent din frați gabori, vis pe care ni l-a lăsat ca moștenire, spre împlinire. Un alt plan al său era o evanghelizare în Serbia, într-unul dintre satele românești, evanghelizare care era planificată pentru prima parte a lunii ianuarie 2006.

Înmormântarea a avut loc miercuri, 21 decembrie 2005, la cimitirul din strada Rusu Sirianu, în prezența conducătorilor Uniunii de Conferințe, a corpului pastoral din Banat și a numeroși colegi veniți din alte Conferințe.

Toți credincioșii Bisericii Adventiste din Conferința Banat sunt alături de familia îndoliată, susținându-i în rugăciune și împreună simțire creștină.

VRÂNCEANU MARIA.

Vrânceanu Maria s-a născut pe data de 18 aprilie 1926, în Berești-Tazlău, jud. Bacău.

La vârsta de 20 ani, primește botezul în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. În anul 1951, se căsătorește cu Aurel Vrânceanu, fiind pentru el „un ajutor potrivit” în lucrarea de pastorație. A călătorit mult, a slujit cu dragoste, iar pe unde a trecut – Iași, Botoșani, Galați, Vaslui și Piatra Neamț – a adus speranță și credință în Dumnezeu cel iubitor, care în curând Se va întoarce.

Deși au fost momente grele, nu s-a temut să meargă înainte prin credință. Au fost binecuvântați cu doi copii, Viole și Mariana. De asemenea, a avut bucuria să vadă și patru nepoți în familie.

În anul 1992, încep să apară primele probleme de sănătate, iar în 1996, suferă o intervenție chirurgicală foarte grea și îi este implantat un stimulator cardiac, care îi prelungește viața. În după-amiaza zilei de 15 noiembrie 2005, în urma unui atac de cord, inima ei a încetat să mai bată.

Înmormântarea a avut loc pe data de 19 noiembrie 2005, în cimitirul Bisericii Adventiste din Piatra Neamț. Deși a fost un moment de grea durere, rămânem cu speranța reîntâlnirii, la revenirea Domnului Hristos.

nucleu care să aibă drept obiectiv activitatea misionară în cartierele Mărăști și Gheorghieni, urmând ca, sub călăuzirea divină, într-un viitor nu prea îndepărtat, să participăm la înființarea unei noi biserici. În Sabat dimineață, după un devoțional, s-au format 6 grupe de Școală de Sabat, apoi a urmat prezentarea mesajului biblic, iar în după-amiaza zilei, în loc de serviciul divin, au demarat primele acțiuni misionare: vizite și distribuirea de literatură în spitale, vizite misionare și grupe mici de studiu la domiciliu. Avem convingerea că Dumnezeu va avea grijă de ... noul născut.

(Ștefan Tomoiagă / AARC

Transilvania Nord)

Serviciul Slujirea Creștină își extinde activitatea în spitale

Înființat acum 13 ani, în Spitalul Clinic Județean din Arad, unde Sabat de Sabat membrii bisericilor din Arad și din împrejurimi au adus alinare, mângâiere, sprijin moral și material miilor de pacienți, acum el este prezent și activ și în alte orașe de pe teritoriul Conferinței.

În ultimii 3 ani, pe lângă contactele cu bolnavii spitalului, s-au colectat peste 2.500 de adrese de la persoane care au cerut ca biserica să se roage în continuare pentru ele. Cu aceste persoane se poartă corespondență; anual le-au fost trimise felicitări cu ocazia sărbătorilor și la peste

1.500 le-a fost înmănat seminarul „Există Speranță”; unora le-au fost acordate și ajutoare materiale. Atenție deosebită a fost acordată și personalului sanitar. De fiecare dată, s-a dat câte o felicitare și o carte tuturor cadrelor.

Cu ocazia sărbătorilor de iarnă, această lucrare s-a extins în Timișoara, unde aceeași lucrare a fost făcută în Spitalul Clinic Județean și în Spitalul Clinic de Pneumoftiziologie și Boli Contagioase „Victor Babeș”. Acest serviciu este prezent și în spitalul orașenesc din Sânicolaul Mare și în cel din Oradea, unde s-au întreprins aceleași acțiuni.

(Gabriel Dragoș / AARC Banat)

CE AM MAI BUN

- Este timpul să facem curățenia de primăvară! a anunțat bunica. Eu îmi voi face ordine în șifonier. Ce-ar fi să îți aranjezi și tu dulapul?

- Ce idee bună! spuse Raluca, sărind din pat. Instructoarea de la Școala de Sabat ne-a spus că se vor strânge hăinuțe și jucării care vor fi oferite în cadrul unei activități misionare. Un grup de membri le vor împărți unor copii care nu au lucruri atât de drăguțe.

Bunica adăugă:

- În cazul acesta, vei face și curățenie și îi vei ajuta și pe alții în același timp.

Raluca a luat o cutie mai mare din carton și a început să o umple cu diverse haine. Nu și-a pus înăuntru blugii cei vechi, pentru că erau rupți în câteva locuri și nu credea că i-ar mai vrea cineva. Însă erau două perechi de pantaloni care îi rămăseseră scurți, trei-patru tricouri și o rochiță pentru Sabat, pe care o îndrăgise foarte mult, dar care nu îi mai venea bine. A mai pus în cutie și câteva jucării. Poate că vreunei fetițe mai mici i-ar plăcea să se joace cu păpușa pe care ea nu o mai folosea.

Cutie era aproape plină, iar în dulap se făcuse destul de mult spațiu. Raluca s-a mai uitat la hainele ei încă o dată. A luat de pe umeraș rochița cea roz și s-a uitat bine la ea.

- Ce-i cu ea? a întrebat-o bunica. Încă îți mai vine bine, nu-i așa?

- Da, așa este. Raluca a continuat să se uite la rochie. Chiar îmi place. Este una dintre preferatele mele.

- Atunci nu este nevoie să o dăruiești.

- Nu, cred că nu.

Raluca a mai așezat câteva jucării la gura cutiei și era gata să închidă capacul când s-a mai uitat o dată la rochia ei roz.

- Bunico! zise ea.

- Da, scumpa mea.

- Fetiței care va primi toate aceste lucruri... nu crezi că i-ar plăcea o rochie cu adevărat elegantă și nouă? Celelalte lucruri pe care le-am pus sunt bune, dar sunt toate purtate și nu le mai doresc. Aș putea oferi ceva care este încă foarte bun?

Bunica a clătinat din cap.

- Nu are sens să dai haine bune, pe care încă le mai poți purta.

- Dar am multe rochițe. Și probabil că, undeva, este o fetiță care nu are mai deloc.

Bunica s-a așezat pe patul Ralucăi.

- Ei bine, nu m-am gândit niciodată la asta, spuse ea. Este drăguț că te-ai gândit să oferi un lucru foarte bun. Dar nu crezi că îți va fi dor de rochia ta roz?

Raluca a încuviințat.

- Sunt sigură că o să-mi lipsească.

Dar mai am și altele. Și doresc să ofer ceva cu adevărat frumos. Vreau să dăruiesc ce am mai bun.

Bunica zâmbi.

- Este un gând minunat, Raluca, și ești o fetiță foarte generoasă. Ești sigură că vrei să faci gestul acesta?

- Sunt sigură.

Împreună, bunica și Raluca au împachetat frumoasa rochiță roz în cutie. În Sabat, au dus cutia la biserică și i-au dat-o instructoarei.

- Dorim să trimitem aceste lucruri în călătoria misionară, spuse Raluca.

Săptămâna următoare, Raluca a primit o invitație pentru ziua aniversară a Oliviei. Primul lucru la care s-a gândit a fost să poarte rochița cea roz. Apoi și-a amintit că o dăruise. Pentru o clipă i-a părut rău. Apoi, Raluca și-a imaginat cum o fetiță din altă țară deschide cutia pe care o pregătise ea și găsește înăuntru rochița roz. Cât de fericită va fi!

Raluca s-a bucurat că dăruise ce avea mai bun.

Traducere: Oana Ghiga
Adventist Review, iunie 2005

Ora familiei

- În familie, discutați despre lucrurile pe care le oferiți altora. Ați oferit și ce ați avut mai bun sau numai lucruri pe care nu le mai doreați?
- Căutați sugestii despre ce ați putea oferi (timp, bani, lucruri) pentru a-i ajuta pe oamenii în nevoie.
- Citiți împreună povestirea despre Ilie și femeia văduvă, în 1 Regi 17,7-16. Crezi că a fost greu pentru femeia aceea să-i dea lui Ilie ultima ei porție de hrană? De ce crezi că a făcut acest lucru? Ce putem învăța noi din această povestire?

E timpul ...

MIHAI MAUR

„Când s-a apropiat de cetate și a văzut-o, Isus a plâns pentru ea și a zis: 'Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi. Vor veni peste tine zile, când vrăjmașii tăi te vor înconjura cu șanțuri ... și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai cunoscut vremea în care ai fost cercetată'". Ciudată a fost ziua aceea! În mijlocul entuziasmului general, printre nesfârșite osanale, haine întinse și ramuri de finic, în vreme ce bucuria unui nou început era cuvântul de ordine, din ochii Mântuitorului țâșnesc lacrimile ce marchează sfârșitul. Ce paradox! Când parcă, în sfârșit, după eforturi seculare, națiunea e gata să răspundă, Isus, cu inima sfâșiată, rostește un cumplit „prea târziu”. Fusese o vreme a cercetării, dar ea a rămas necunoscută. Se perindaseră cele mai complete semne, dar ele n-au fost luate în calcul. În clepsidra timpului, ultimele fărâme de har se risipeau, și ceața învăluia de acum muntele de binecuvântări rămas neescaladat. Cerul întreg plângea indiferența poporului iubit. De aici înainte, Dumnezeu nu mai putea face nimic. Și când te gândești că marele eșec consta în neputința de a înțelege vremea! Era suficient să se oprească doar, să analizeze atent semnele și evenimentele, să ia deciziile care se impun și... ar fi câștigat! Ei n-au cunoscut vremea... Dar noi?

Ce fel de vreme e cea pe care o trăim? Din muntele de har a mai rămas ceva? Cât de târziu e ceasul lumii? Acum 102 ani, pe când vizita biserica americană, Ellen White deschidea lucrarea *Mărturie*, vol.

9, cu declarația: „Trăim în timpul sfârșitului. Semnele timpului, care se împlinesc cu repeziciune, declară că venirea lui Hristos este aproape. Zilele în care trăim sunt solemne și importante. Spiritul lui Dumnezeu e retras treptat, dar sigur, de pe pământ. Plăgi și judecăți cad deja peste disprețuitorii harului lui Dumnezeu. Nenorocirile de pe uscat și de pe apă, starea agitată a societății, alarmerile de război sunt de rău augur. Ele prezic evenimente în curs de apropiere, de cea mai mare însemnatate”. Ciudat nu-i așa! În 1904, profetul vorbea deja de plăgi și judecăți care cad, de o retragere treptată, dar sigură, a harului. După 19 veacuri de har peste măsură, secolul 20 deschidea un nou segment al istoriei mântuirii, un segment al retragerii treptate a harului. Oare câți au fost sensibili la semnele care marcau această cotitură. Mai întâi, șocul din 14 aprilie 1912, cu Titanicul „ancorând” în adâncuri, apoi Primul Război Mondial, 1914-1918, însângărând planeta. Gripa aviară spaniolă, cu cele peste 20 de milioane de victime pe la 1920, și Cel de-al Doilea Război Mondial, cu alte zeci de milioane de victime – n-au fost decât plăgi și judecăți divine, retrageri evidente ale harului. Și iarăși semne, fie că vorbim de Hiroșima, Nagasaki sau tot ce a însemnat otrăvirea planetei în cursa înarmărilor, în cei 50 de ani ai Războiului Rece. Și când harul se retrage, nu poate apărea decât efectul de seră, stricând și bruma de echilibru în ecologia Terei. Pe când își nota ultimele impresii, Jean Jacques Costeau, marele oceanograf, făgăduia planetei 25 cel mult 50 de ani. Fără îndoială, veacul 20 a avut o altă culoare decât restul istoriei acestei lumi.

Acum, trăim un alt mileniu sau cel puțin așa speră cei mulți. Cei puțini au înțeles deja că totu-i gata. Și nu greșesc. În doar cinci ani, planeta a îndurat cât într-un secol. Semnale speciale au marcat atât de clar că harul se retrage galopant, iar plăgile care cad pregătesc asaltul final al ultimelor șapte. Cadrul general, cu războaie și vești de războaie, cu secetă, cutremure sau ciume, a fost eclipsat de acel 11 septembrie 2001, ca punct de cotitură extraordinară, apoi 11 martie 2003, și între ele război mondial cu terorismul. Ce fel de vreme este asta? Anul 2005 a venit mai necăjit ca niciodată. Peste 360.000 de morți, în ajun, striviți de marele tsunami. Apoi o planetă mirată și îndoliată, cum doar Apocalipsa 13 știe, tremurând în martie, la căpătâiul papei. Inundații peste măsură, cu șapte valuri doar în România, alunecări de teren sau incendii devastatoare au completat tabloul unui an sufocant. Cei peste 40.000 de mii de morți în cutremurul din Pakistan sau tornadele, în frunte cu Rita sau Katrina, atentatul de la Londra sau augustul avioanelor cu aripi frânte, toate acestea vorbesc de la sine că totu-i sfârșit. Cum am putea uita de gripa aviară! O singură mutare și ne-am putea trezi c-o plagă demnă de apocalipsă.

Ce timp e acesta? E timpul Deșteptării! E timpul Consacrării! E timpul Misiunii! E Timpul! ... mâine poate fi târziu...

Mihai Maur,
președinte,
Conferința Banat

CARTEA ANULUI

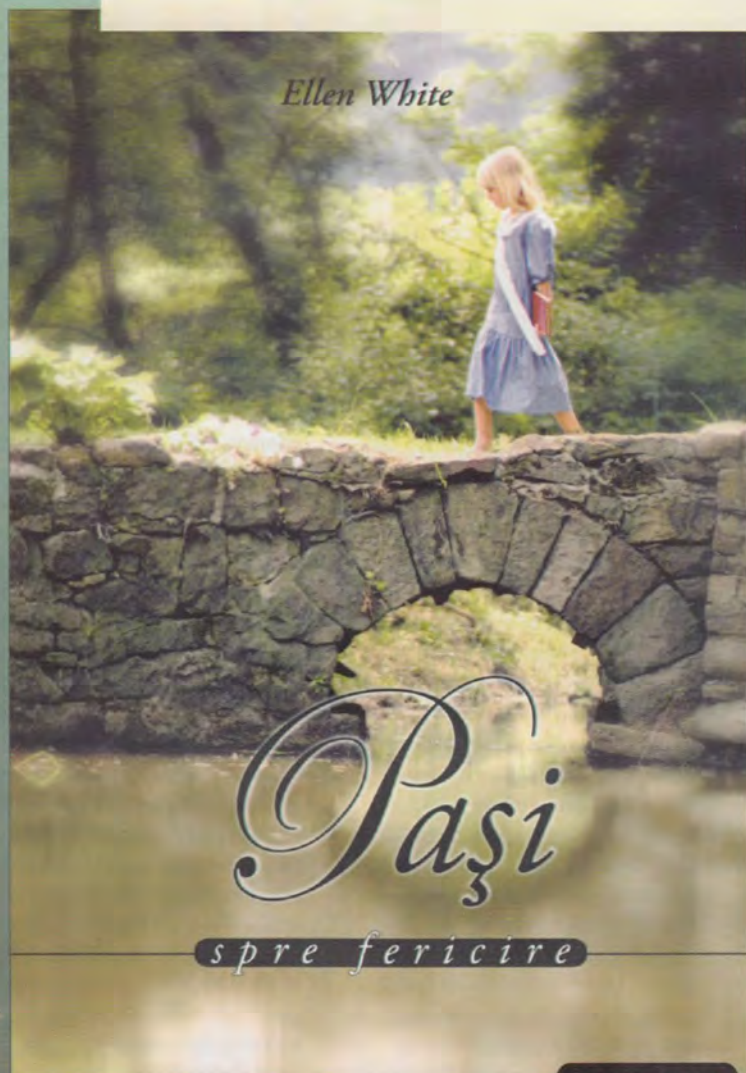
Cunoașteți oameni care sunt în căutarea unui mod de viață mai frumos?

Aveți prieteni care doresc să fie fericiți?

Atunci sunteți omul ales de Dumnezeu pentru a oferi această carte.

PAȘI SPRE FERICIRE

reprezintă mesajul Cerului pentru lumea noastră. Această carte aduce multă speranță și mângâiere în descurajare, bucurie și alinare pe cărările vieții, în mijlocul tuturor dificultăților.

1,5 RON

Cartea Anului este un proiect misionar al bisericii, susținut de Editura „Viață și Sănătate” în colaborare cu Uniunea de Conferințe. Anual, se va alege un titlu de carte, cu specific misionar, care va fi tipărită în tiraje foarte mari și distribuită semenilor noștri, împlinind astfel planul lui Dumnezeu, de vestire a Evangheliei.

Pentru acest an, a fost aleasă cartea **Cugetări de pe Muntele Fericirilor**, cu titlul **Pași spre fericire**. Această ediție va fi pregătită într-o grafică deosebită, color, la prețul de numai 1,5 RON. Cartea va fi disponibilă și în limba maghiară, în condiții similare.

Pentru comenzi, vă puteți adresa pastorului sau Conferinței.